

Éls mitjans contra Chávez
**La batalla mediàtica
a Veneçuela**
A FONTS PÀGINES 1 a 3

Ugo Biggeri
**Els reptes de futur
de la banca ètica**
MIRALLS PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

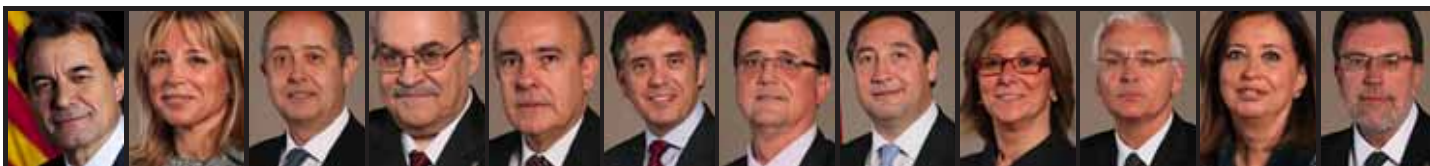
DIRECTA

N290

17 d'octubre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'herència de CiU

Una legislatura marcada per les retallades en sanitat i educació, els casos de corrupció, les protestes al carrer, la repressió i el gir sobiranista

“La policia local de Girona va deixar morir el meu germà”

ANA SOL TORROJA · GERMANA D'UN NOI MORT
SOTA CUSTÒDIA POLICIAL EL 14 DE JULIOL DE 2012

PÀGINA 11 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

Les refugiades
alemanyes
es rebel·len
contra la
normativa d'asil

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Cinquena
edició dels
oXcars i el
Free Culture
Forum

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

CATALUNYA • REPÀS AL GOVERN D'ARTUR MAS

CiU: l'herència deixada

Una legislatura marcada per la tisora, la repressió i el gir independentista

Manu Simarro

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Artur Mas va prendre possessió com a president del *Govern dels Millors* el 31 de desembre de 2010. La seva proposta estrella era el pacte fiscal i treure Catalunya de la crisi. Gairebé dos anys després, ha decidit dissoldre el Parlament i convocar eleccions anticipades sense aconseguir ni una cosa ni l'altra. La primera legislatura de Mas ha estat marcada per les retallades, per l'estricta aplicació de la recepta de l'austeritat i per la diversitat de responsables. Primer, va ser l'herència rebuda del Tripartit. Calia, doncs, pactar amb el PP per aprovar pressupostos, lleis, nomenaments i tot el que fes falta (alcaldia de Badalona per al xenòfob Xavier García Albiol inclosa). Després, l'espòli fiscal i l'"Espanya ens roba". I per tant, aliança amb ERC, per iniciar la "transició nacional" i el camí cap a l'exercici del dret a l'autodeterminació, però també per tapar les vergonyes del Palau. Pactes a banda i banda, amb pactes puntuals amb el PSC (part de la llei Omnibus o la investidura), tots han tingut un únic objectiu: fer prevaldre els interessos del gran capital i la burgesia per sobre de l'interès general. Marquès d'ESADE al timó, Chicago Boys als remos.

I amb la tisora coberta per la senyera, el plat fort de la legislatura ha estat el carrer i la repressió. La irrupció del 15-M a l'escenari polític i la resposta a les retallades han omplert places, carrers i -sobretot- agendes. Aquesta legislatura ha tingut dues vagues generals (el 27 de gener de 2011 i el 29 de març de 2012), acampades massives arreu del territori i milers de manifestacions, concentracions i cercaviles de tots els signes i els colors.

Esclat de les mobilitzacions ha continuat amb la intensificació de la repressió, comandada -bat de béisbol

en mà- pel consell d'Interior Felip Puig, que, poc després d'agafar el comandament va declarar: "S'ha acabat la impunitat" i "anirem fins allà on permeti la llei i una mica més". Només la vaga general del 29-M va desencadenar 117 detencions i set empresonaments preventius. La cirereta del pastís l'ha posada el Consell d'Europa, que ha visitat Catalunya per investigar les denúncies de maltractaments i abusos policials.

Amb la tisora coberta per la senyera, el plat fort de la legislatura ha estat el carrer i la repressió

La legislatura també ha estat farcida de casos de corrupció que han esclatat a les mans de CiU. El juliol de 2012, el jutge del *cas Palau* va declarar CDC "responsable civil a títol lucratiu" de l'espòli del Palau i li va demanar una fiança de 3,2 milions d'euros. Millet, Montull, Alavedra i Prenafeta segueixen a l'espera de judici. Cal no oblidar el *cas Macedònia*, amb el jutge Joaquín Aguirre escorcollant la seu central dels Mossos. O la implicació d'Oriol Pujol a la presumpta trama de corrupció per les concessions irregulars d'ITV.

La transició nacional de Mas ha aparegut al final, amb la presumpta fi de *la puta i la Ramoneta* i amb la voluntat manifestada per Mas de fer una consulta sobre la independència. Tot plegat precedit per una manifestació d'un milió de persones reclamant un Estat propi per a Catalunya. Sembla que l'eix nacional serà el protagonista de la pròxima legislatura. Després de tot, però, quina herència deixa CiU?

PREMSA GENCAT

Consell executiu del Govern de la Generalitat de Catalunya

RAMON FORNELL

La manifestació del 13-0 va recordar les retallades del govern d'Artur Mas al seu pas per la seu nacional de CiU

SIS FRASES PER DEFINIR SIS DELS 'MILLORS'

"Allò que se'ns havia dit i que molts, segurament, van creure, es va convertir en una mena de 'kale borroka' organitzada al voltant del Parlament de Catalunya"

ARTUR MAS SOBRE L'ACCIÓ ATUREM EL PARLAMENT. 16 DE JUNY DE 2011

"Si cobrem menys de 3.000 euros ja no sé com anirem"

NÚRIA DE GISPERT SOBRE EL SOU DELS PARLAMENTARIS. 5 DE SETEMBRE DE 2012

"En l'actual situació, el pacte fiscal no és viable posar-lo sobre la taula"

JOANA ORTEGA DESPRÉS D'UN CONSELL DE POLÍTICA SOCIAL I FINANCERA AMB L'ALESHORES MINISTRE MANUEL CHAVES. 10 DE MARÇ DE 2011

"La salut és un bé privat que depèn d'un mateix, i no de l'Estat"

BOI RUIZ EN UNA ENTREVISTA DE L'AGÈNCIA EFE. 25 D'OCTUBRE DE 2010

"Agafin el primer vol a Londres, i a servir cafès"

FRANCESC XAVIER MENA SOBRE LES POLÍTQUES DE JOVENTUT 18 D'ABRIL DE 2012

"Els joves que estiguin indignats: creïn empreses. És una bona forma de que us passi la indignació"

ENRIC COLET (SECRETARI GENERAL D'EMPRESA). 18 D'ABRIL DE 2012

> Fer memòria és un exercici col·lectiu. Per no oblidar. Per això aquest Estirant del Fil ha estat possible gràcies a les més de 600 aportacions que han fet els usuaris de Twitter a través de l'etiqueta #herenciaCIU. Un hashtag que hem impulsat per recollir frases, xifres, informació i opinions sobre els gairebé dos anys de 'Govern dels Millors'. No hem pogut encabir-ho tot: l'enumeració de retallades es faria eterna. Ara però sabem que aquells que tant van blasmar l'herència rebuda, també se'n van (qui sap si per tornar) i ens deixen herència.

estirant del fil

ANDREU MAS-COLELL "NO ÉS PRIORITAT DEL GOVERN FINANÇAR UNIVERSITATS, ELS RECTORS HAN DE BUSCAR FINANÇAMENT ALTERNATIU"

Andreu Mas-Colell, titular d'Economia i Coneixement, ha estat el responsable de dissenyar els pressupostos de les retallades. Ha descartat en tot moment augmentar la pressió fiscal sobre les classes més altes (la primera mesura va ser eliminar l'impost de successions) i ha canalitzat l'ajustament del dèficit via retallada de la despesa. L'escassetat de liquidi-

tat ha dut la Generalitat a demanar el rescat a l'Estat espanyol. Les tensions de tresoreria han compromès en diverses ocasions els pagaments a escoles, centres sanitaris, residències o farmàcies. Amb la pilota eternament a la teulada de Madrid, el resultat sempre ha estat el mateix: doble taxa d'austeritat. Espanyol o català, el caldo crema, clar. En aquests dos anys, el preu mitjà

dels graus universitaris ha augmentat un 79,42%. Un 93,30% el preu mitjà dels màsters. I la precarietat s'ha instal·lat -per quedar-s'hi- en la realitat de les docents universitàries. El departament de Mas-Colell també s'ha acarnissat amb la funció pública retallant un 6% el sou anual a les treballadores de l'administració (que cal sumar a la resta de retallades de l'Estat).

FELIP PUIG "TENSAREM LA LLEI AL MÀXIM. ANIREM FINS ALLÀ ON PERMET LA LLEI I UNA MICA MÉS"

Felip Puig ha estat, segurament, el principal element de desgast del govern d'Artur Mas. Des del principi, es va mostrar com un gestor de mà dura, de tolerància zero. La primera intervenció sonada va ser amb la irrupció del 15-M, amb les càrregues del 27 de maig durant l'intent de desallotjament de l'Acam-

pada Bcn. L'inspector de la Brigada Mòbil Manel Hermida deia per l'emissora: "O generem pànic o no els traurem d'aquí". El comissari Sergi Pla: "Gandhi, a la plaça Catalunya, també hauria pillar". O David Piqué titllant de "rates" les vaguistes del 29-M quan els Mossos van llançar gasos lacrimògens per primer cop

des de feia vint anys. Després, Felip Puig va engegar una web de delació ciutadana per detenir "els vàndals". Lesions, pallisses, ulls i melses extirpades per les pilotes de goma. Eliminació del Programa de Prevenció de la Violència Masclista del Departament. L'enumeració es fa eterna. I els caràcters, escasos.

BOI RUIZ "UNA MÚTUA PRIVADA ÉS UNA SOLUCIÓ PEL SISTEMA DE SALUT PÚBLICA"

Arribat directament de la patronal privada Unió Catalana d'Hospitals, Boi Ruiz ha retallat el pressupost de la sanitat pública tant com ha pogut i, avui, la sanitat gaudeix de 939,4 milions d'euros menys que fa dos anys. "La salut és un bé privat que depèn d'un mateix i no de l'Estat", va dir l'octubre de 2011. I sota aquesta lògica, ha tancat CAP, quiròfans i plantes sence-

res d'hospitals i ha fet augmentar les llistes d'espera un 43%. Fins i tot hi ha mitjans i sindicats que han relacionat les retallades amb algunes morts produïdes a les portes dels CAP tancats. Durant la legislatura, també ha aprovat el copagament farmacèutic o el requeriment de tres mesos d'empadronament per a la gent sense papers que vulgui ser atesa de franc a la

sanitat pública. A les mans, li ha esclatat l'escàndol de corrupció destapat per la revista *Cafè amb llet* i que implica Xavier Crespo, Carles Manté o Josep Prat. Marxa tancant l'Escola Bressol de la Vall d'Hebron, col·locant la seva dona al Parc Taulí de Sabadell i deixant enllestida la privatització de la gestió de l'Institut Català de la Salut i, previsiblement, de l'Hospital Clínic.

700 milions i 2.500 docents menys a Educació

Amb Irene Rigau al capdavant, el Departament d'Educació ha patit una retallada de 706,4 milions. Ha augmentat la ràtio alumne/professora (per igualar la de fa dos anys caldrien 2.523 professores més). La retallada s'ha traduït en el tancament d'escoles, l'eliminació de la sisena hora (avui l'alumnat de l'escola pública fa un curs sencer menys que el de la privada en acabar la primària), la reducció de les beques menjador i del finançament a les llars d'infants i la pujada de taxes per a la Formació Professional.

4.500 persones ja no reben la renda mínima

En dos anys, el Departament de Benestar Social i Família ha patit una retallada de 40 milions. La mesura més destacable és l'eliminació del PIRMI (la renda mínima d'inserció) a més de 4.500 persones. En un escenari on una de cada cinc persones viu sota el llinar de la pobresa, Josep Lluís Cleries ha impulsat la *Marató per la Pobresa* mentre asfixiava serveis, associacions i fundacions que treballen contra l'exclusió social. També destaca la retallada dels programes d'ajuda i integració per a persones amb diversitat funcional.

Territori: d'Eurovegas a BarcelonaWorld

La proposta estrella de Lluís Recoder, del Departament de Territori, ha estat Eurovegas. El no d'Adelson, però, va fer emergir una altra negoci: BarcelonaWorld. Delta del Llobregat salvat (d'Eurovegas), Sèquia Major de Vila-seca tocada (si s'acaba fent). Recoder ha impulsat (o mantingut) la privatització d'Aigües Ter-Llobregat, la pujada d'un 70% del cànon de l'aigua, les concessions d'autopistes a Abertis i Aucat, el tancament del funicular Esparraguera-Olesa o l'encariment del transport públic (un +38% el bitllet senzill, un +15% la T-10).

TWEETS

@Epidenbas Els corruptes sense investigar #herenciaCIU

@SantiDemajo #herenciaCIU: 110.00 aturats +, retallada de 1.000M en sanitat i 700M en educació, 8000 metgeses -, 3700 professors -, +66% taxes Unil!

@jaume_fv El Conseller de Salut recomana tothom fer-se mútua privada. El mateix Conseller forma part d la patronal d mútues. És un crack! #herenciaCIU

@nuvolsenserumb Vila d'Abadal, batlle de Vic, nega l'empadronament a persones 'sense papers' #herenciaCIU

@TMBRetallen + retallades als serveis de transports #pagamespermenys RT @djavierramos bitllet senzill de rodalies d'1 zona a #Barcelona a 2euros

@martigitfarre Tallar els anhels i les passions professionals de docents i personal mèdic amb ganes i perspectives de millora col·lectiva #herenciaCIU

@dscarpio Els transgènics, no us oblideu els cultius transgènics... #herenciaCIU

@feministesbcn Supressió d ajudes per a les famílies migrades amb menys de 5 anys de residència a Catalunya #herenciaCIU

@edugonzalez El mateix dia de la trobada Mas-Rajoy, CIU votava a favor d'una partida per la compra d'armament de l'exèrcit espanyol #herenciaCIU #favors

@AssembleaBDN #herenciaCIU Les denúncies als #Mossos d'Escuadra per tortures i maltracte s'han doblat en un any, segons Amnistia Internacional #repressió

@jrabassa #herenciaCIU una vil·la romana destrossada a la Sagrera i la voluntat d'esmicolar el nucli antic de Sant Andreu #salvemelcascantic

@ceskfreixas #herenciaCIU censurar programes de la graella de TV de Catalunya #bestiar

@TrrordlaBordeta Fer desaparèixer la Conselleria de Medi Ambient, reduir en Educació i Sanitat, 3%, privatitzar l'ACA... #herenciaCIU

@gulleemics Mirar de crear un relat col·lectiu on les #retallades son inevitables mentre es redueixen els impostos als rics #herenciaCIU #successions

@MPairo Reduir a 0 les subvencions dirigides a les fundacions i associacions de reinserció i suport a persones preses. #herenciaCIU

, impressions

Manuel Molins · Dramaturg
opinio@setmanaridirecta.info

Pacte fiscal o pacte electoral?

No hi ha cap mena de dubte (o molt pocs) que el gran gènere teatral del segle xx espanyol va ser l'esperpent de Valle-Inclán, el qual va influir, entre molts altres, en l'Espriu de *Primera Història d'Esther*, un altre monument immens que alguns dels controladors actuals del teatre català no acaben d'entendre. O això sembla, atès el predomini ideològic i dramaturgic del corrent sostratiu i d'algun darrer muntatge de l'obra sinerenga. Però l'esperpent valleinclanesc està a l'altura dels descobriments d'Einstein o les aportacions del millor Picasso i el cubisme. Per posar només alguns exemples i cadascun en el seu àmbit. Si algú vol aprofundir les relacions art i ciència contemporànies, pot consultar també el llibre d'Arthur I. Miller: *Einstein y Picasso. El espacio, el tiempo y los estragos de la belleza* (Tusquets, 2007). Amb tot, de la mateixa manera que Picasso i el millor cubisme ja formen part de la nostra mirada habitual i, fins i tot, són abassegadorament usats i rebregats per la pitjor publicitat televisiva o que les grans aportacions de la física einsteiniana es qüestionen per nous experiments i nous descobriments, també estèticament ens trobem amb noves realitats i desafiaments.

Segons J. Wagensberg, la ciència sempre actua amb utopies en minúscula. I així és, en efecte, l'art, l'estètica, el teatre, la biologia o altres àmbits de la vida intel·lectual i social també prenen consciència de les seves limitacions

ahora que de la seva capacitat impositiva per replantejar-se i reinventar-se: intentar ajustar-se a les exigències de la dinàmica històrica que es viu a cada moment. Per això, el gènere teatral d'aquest començament del segle XXI és la metrofarsa. A diferència de l'esperpent, la metrofarsa és exclusivament urbana en una societat global que gràcies a la incidència televisiva ha eliminat o neutralitzat la vella diferència radical entre món rural i món urbà; no busca l'impacte fantàsticament literari en una societat tan marcada per la imatge, els mòbils i les pantalles com la nostra ni mira els personatges des de dalt convertint-los en falses titelles: se situa arran d'ulls i descobreix les mentides del llenguatge corporal, les petites vacil·lacions de les pupil·les, la dilatació o contracció dels oculars, entre altres coses, per denunciar les impostures.

Així doncs, tot això de CiU, Mas, el pacte fiscal, Rajoy i el PP o la reunió del 20 de setembre de 2012 és una realitat metrofarsica. S'ha discutit molt si Mas creu o no creu de veritat en la independència, si la manifestació de l'11-S va més enllà del xarampió d'un moment eufòric perfectament activat i controlat, si tot plegat no és més que una cortina de fum i etc., etc., etc. Els diaris en van plens i els opinadors televisius han fet l'agost en ple mes de setembre. I més que en faran. Però la pregunta que cal replantejar-nos és: realment Mas i CiU pensaven que Rajoy i el PP li anaven a concedir el pacte fiscal? No; moltíssima

CINTA VILLALOBOS

gent ja havia previst que no. I no eren endevins ni es guanyen la vida tirant cartes o llegint les vísceres de les aus com els vells àugurs. El mateix Mas, Pujol, Duran i tota la resta sabien que no, que impossible,

que Espanya és Espanya. I més España encara després de la dimissió, o el que sigui, d'Esperanza Aguirre o la carta aconstitucional (o inconstitucional?) del Borbón (o és Bourbon?). Doncs què? Per què s'ha

conjugat aquesta metrofarsa fins a uns límits que la nit més demencial de Max Estrella no hauria pogut imaginar? Per raons bàsicament electorals.

En efecte, mentre Mas demanava el pacte fiscal no ha parat de pactar o consensuar la seva política econòmica amb el PP: retallades i més retallades i més retallades encara. Si realment volia una altra cosa, ho hauria d'haver demostrat. Som el que fem, diuen els vells existencialistes. I en política, i més en la política dels *millors*, això és una veritat incontrovertible. Per tant, el que ha fet i fa la gent de Mas és el que realment són. Així de simple. O de complex. Perquè no hi ha res de més complex que la simplicitat. Mas dirà ara que el PP no li ha concedit el pacte fiscal, que discrimina Catalunya (cosa certa) i que es veurà abocat a noves eleccions amb l'esperança de treure una majoria absoluta que li permeti actuar sense cap mena de control (més retallades encara?). I a l'inrevés, Rajoy pujarà punts davant l'electoral espanyol per la seva fermesa contra uns catalans *feroces* en un moment de caiguda lliure per la seva terrible i erràtica política econòmica i social. Tots dos, Mas i Rajoy, esperen sortir-ne reforçats i així serà de cara a molta gent: la metrofarsa està servida. Es tractava del pacte fiscal o d'un pacte electoral entre dos vells amics en el rol d'enemics i salvadors d'estranyes pàtries: els seus fulls de ruta? Esperem que el públic viu els xiuli i els faci adonar-se'n que la metrofarsa és pròpia d'uns altres escenaris.

Marçal Pla · Militant d'Endavant Osan
opinio@setmanaridirecta.info

Adéu Espanya, adéu mercats

Després de la històrica manifestació del passat 11 de setembre, a CiU li toca moure fitxa i deixar, d'una vegada per totes, que el poble del Principat de Catalunya, mitjançant l'inalienable dret a l'autodeterminació, enceti el procés definitiu cap a la independència

política d'Espanya. No s'hi valen més excuses, ja n'hi ha prou de jugar a la puta i la Ramoneta, el milió i mig de persones que es van manifestar ho van deixar ben clar, el moment que una part dels Països Catalans trenqui amb el projecte homogeneitzador que durant tant i tant de temps s'han

esforçat a construir els elits castellanes, i també les catalanes, és ara. Un trencament, no obstant, que només pot iniciar un vertader procés d'emancipació política si va acompanyat d'un procés d'emancipació econòmica sobre mercats, multinacionals, banca, institucions i grans fortu-

nes que, sota la fal·làcia que no hi ha prou riquesa, ens priven dels recursos necessaris perquè tots i totes visquem amb dignitat, decidint plenament i de manera radicalment democràtica sobre el model econòmic que necessitem. Un procés d'emancipació econòmica sense el qual no serem

capaços de garantir ni la preservació de la nostra cultura i llengua en la seva totalitat, ni la conservació del nostre medi ambient, i encara menys el repartiment just de la riquesa i una economia sòlida basada en l'economia productiva i no en l'economia especulativa.

Rita Giráldez Méndez i Lluís Rodríguez Algans · Membres del Gabinet Tècnic Confederal de la CNT
opinio@setmanaridirecta.info

La revitalització de l'acció sindical davant les esquerdes del dret al treball

Les anomenades reformes laborals s'estan succeint els darrers anys com a fórmula per a aturar, suposadament, l'increment de l'atur i facilitar la recuperació de la contractació. No obstant, els resultats són tot el contrari. Si realment les reformes no serveixen als interessos de la població treballadora -la majoria-, qui se'n beneficia de l'aplicació d'aquestes reformes i a qui perjudiquen?

Per a respondre la pregunta, és útil fer un breu repàs d'algunes dades significatives. D'una banda, des d'una perspectiva econòmica, les dades de la distribució de la renda són clarificadoras per a entendre l'impacte de la crisi i les reformes associades. Els salaris han passat de representar el 53% del PIB a principis dels vuitanta, front el 41% dels beneficis empresarials, a només el 46% del PIB el 2011 front el 46,2% dels beneficis empresarials. Dades més recents apunten que la tendència s'aguditzarà.

Així doncs, tenim l'evidència d'un dels objectius clau de les reformes: abaixar salaris per a que les empreses guanyin més i es recuperi la taxa de beneficis. Un altre dels objectius, des d'una perspectiva de les relacions de poder en el món laboral, és que les successives reformes busquen

JULIA ABALDE

afeblir el poder del treballador i treballadora en el mercat laboral, ja sigui incrementant la precarietat de la contractació o reduint la indemnització per acomiadament; tanmateix, es redueixen els subsidis d'atur com a pressió afegida.

També es reforça el poder de direcció empresarial per executar tot tipus de mesures amb l'excusa de les causes econòmiques i altres. Es busca afeblir el poder associatiu -sindical- en dificultar, en aquest context, la pressió sindical per assolir millores.

A cada reforma laboral s'han retallat drets i garanties individuals i col·lectives dels treballadors i treballadores, però mai amb tanta celeritat i profunditat com els darrers dos anys. Les últimes reformes, que comencen l'any 2010 i culminen (a data d'avui) amb la llei 3/2012 de 6 de juliol, van més enllà, transformant l'existent model de les relacions laborals. Es pot parlar de canvi de sistema els darrers dos anys i, especialment, a la de 2012. El sistema de representació unitària construït durant tres dècades

perd facultats de negociació o, més concretament, d'eficàcia de la mateixa. El model que representa la CNT de potenciar la vertebració sindical a l'empresa, i amb una política sindical de pressió i confrontació a les polítiques empresarials, es presenta com l'únic camí cap a una resposta efectiva a la desintegració dels drets laborals. Els sistemes de representació unitària, basats en el delegacionisme i en alts nivells de corrupció, desincentiven la participació obrera i reforcen l'impacte de les reformes a les empreses.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Carta oberta al molt honorable Artur Mas

Amadeu Fernando

Sr. President, li he de reconèixer que el que subscriu mai no ha votat CiU, ni cap partit independentista, però la seva presidència me ha fet un molt convençut independentista. Veurà, Sr. President, jo em vull independitzar de les retallades, dels mercats, dels privilegis que tenen tots, absolutament tots, els polítics, dels corruptes, de la fam, de l'atur, del nepotisme, dels desnonaments, d'aquesta denegatòria societat, de las privatitzacions, d'aquest capitalisme ferotge encapçalat pel Sr. Fainé i tots els seus còmplices, de l'explotació i de la dictadura que aquest poble està patint, dels paradisos fiscals, etc.

De tot això sí que em vull independitzar, i com més aviat millor. Digui'ns, a tots els catalans, quan i de quina manera acabarà aquest sàinet Rajoy-Mas, i quan CiU tornarà a votar, de bracet del PP, qualsevol mesura repressiva i reaccionària com ha fet sempre.

Segurament mai no trobaré fàcia, però permeti'm, almenys, intentar-ho.

Un element molt malèfic

Josep M. Loste i Romero, Portbou

El descens del consum de tabac obeeix a dues causes molt clares. D'una banda, la conscienciació ciutadana i, de l'altra, les estratègies de l'administració. La voluntat política, individual i col·lectiva, ha provocat un canvi d'hàbits molt remarkable: de la distinció social que representava el tabac s'ha passat a considerar-lo quelcom molt malèfic. Doncs bé, aquesta mateixa voluntat política també s'hauria d'aplicar a un element que encara produeix molts més estralls que el tabac: el cotxe privat. D'aquesta manera, el descendent de l'automòbil privat i, alhora, la potenciació del transport públic (sobretot del ferroviari convencional) és un deute pendent, social i ciutadà, de primer ordre.

EN CALENT

Gallecs, espai protegit sense llei

Pol Ansó és membre de la Plataforma de Defensa de Gallecs

Aquest escrit pretén donar l'opinió generalitzada dels veïns i ONG de Gallecs del perquè les nostres reivindicacions van a la paperera i, en canvi, a lobbies com els dels hortolans se'ls permet tanta actitud incívica.

Pensem que això és degut a l'estúpid però suculent

model que han creat els polítics i acatats els alts càrrecs: els primers jugant a fer de tècnics i els segons, per a conservar sous desorbitats, encarregant-se només del màrqueting. És aquest vici insostenible el que ha portat a la ruïna al país i ens allunya cada cop més de l'Europa civilitzada, creant un context

de descontrol, on els incívics guanyen i els legalistes ens morim de fàstic.

Per culpa d'aquesta nefasta gestió dels últims anys, els galletans ja donem per perduda l'aigua potable i el clavegueram, sentint-nos més tercermundistes que mai. Però, algú em pot explicar com pot ser que calgui més d'un any per a canviar un piló de lloc, aconseguir un permís de l'Incasol per a connectar-nos a Internet o per a acabar

amb les plagues dels quads i dels faloners? Quin tipus de gestor és incapaç, en dos anys, de denunciar Endesa per un humiliant incompliment de contracte? I com creieu que hem d'anomenar a càrrecs que necessiten més de 40 anys per aprovar un pla que simplement tregui a Gallecs de la llei de la selva?

Això és despotisme i submissió, tecnocràcia i inutilitat. Res de danys menors com justifiquen.

. EDITORIAL

La memòria i l'herència de CiU

En els temps que corren, on els titulars de la informació que destaquen els *mass media* al matí no els recorda ningú a la tarda, on tot passa tan ràpid i és tan fugaç, cal tenir memòria. El record del que s'ha fet, de qui ho ha fet i com s'ha explicat és important per entendre que ens pot portar el futur. Quin és el llegat polític d'Artur Mas? No les promeses, sinó la realitat dels fets. Va ser la matinada del 22 de gener de 2006 quan l'aleshores cap de l'oposició va viatjar fins a Madrid per reunir-se d'amagat amb José Luis Rodríguez Zapatero. En una reunió secreta de més de sis hores -amb l'aval via telefònica de Duran i Lleida-, van acordar raspallar l'Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya, esborrar el terme 'nació' del redactat i deixar-lo en el

preàmbul, així com eliminar la possibilitat de recaptar impostos a Catalunya, conformant-se amb incrementar fins el 50% la quantitat de l'IRPF que gestionaria la Generalitat. Aquest és Artur Mas. Això, a més, ho va fer per apunyar per l'esquena al PSC, i també a ERC, que no volia cedir més davant les pretensions de Madrid. És el mateix Mas que ara promet la plena sobirania de Catalunya, però també aquell que ha justificat nivells de repressió reprovats per les institucions europees i retallades que, segons diverses denúncies dels familiars, haurien provocat la mort de pacients a centres mèdics catalans. Quanta gent creurà les promeses d'algú amb aquest curriculum? El problema és que la memòria és molt débil i ningú ho recordarà. O potser sí.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Els que marxem

Fran Richart
directa@setmanaridirecta.info

L'altre dia, en una festa en un barri de Ciutat de Mèxic, vaig coincidir amb el famós arquitecte i activista Santiago Cirugeda. Ell, de visita per donar uns tallers de subversió urbana, jo, vora un any i mig treballant. Fent-la petar sobre com estan les coses a la península, al company andalús se li van escapar uns mots que vaig sentir com una fiblada, tot i no ser la intenció d'en Santiago: "els que marxeu".

La conversa tractava sobre l'activisme post 15-M i de com moltes companyes estan submergides en processos de resistència, com les jornaleres del SOC i de Marinalda. Però les paraules del company urbanista em van calar perquè, a banda d'identificar com un mateix col·lectiu "els que se'n van", em va deixar un regust de rendició. Ni molt menys. De les 420.150 persones que van marxar de l'Estat espanyol durant el 2011 -segons dades de l'INE-, n'hi ha de tot tipus. Parlaré de les que jo conec. Com si fóssim ambaixadores, no parem d'explicar la situació de la nostra terra i dels seus

culpables, així com l'actual problemàtica catalana. Discutim i, a voltes, els mexicans ens miren amb sorpresa, ja que són discussions aïrades i apassionades. Acumulem indignació en un país on la repressió i les desaparicions són la tònic diària. Puntualitzo: no marxem, ens n'anem. I tornarem. Amb les piles ben carregades, amb la motxilla plena de noves formes de lluita i amb les ganes: que potser som immigrants de *tourist class*, però sense oblidar que el nostre cor i la nostra gent es troben en guerra. Ni la prudència ni el quilometratge ens faran traidors.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens hem reunit amb el Sergio, el Jose i la Núria per continuar amb la feina de redissenyar el setmanari i tota la imatge corporativa del col·lectiu. En tenen moltes ganes i s'han ofert voluntàriament per col·laborar amb la DIRECTA en aquest aspecte. Començaran a treballar-hi la setmana que ve amb la idea de presentar una proposta més o menys acabada al col·lectiu el mes de novembre i poder-la tenir preparada per fer algun número de prova abans de nadal. Si tot va com ha d'anar, l'any que ve podreu veure la nova DIRECTA. Des d'ara, volem agrair molt a aquestes tres persones que s'afegeixen a les gairebé dues-centes persones que fem possible la DIRECTA en paper cada setmana i cada dia a la web.

D'altra banda, volem tenir un record pel Bernardo, militant de la CGT i editor i redactor de la revista *Polémica*, que ens ha deixat aquesta setmana després d'una llarga malaltia.

Fins la setmana que ve. Salut!

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
  - RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
  - NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
  - SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
  - Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
  - Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
- Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borras Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafraña CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Primer aniversari de l'Edifici 15-0 | PÀG. 8

La maquinària de CiU busca la majoria absoluta | PÀG. 9

"La policia local va deixar morir el meu germà" | PÀG. 10

La febre boletaire omple els boscos catalans | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · PROPAGANDA FEIXISTA DESPRÉS D'UN ACTE AMB ALICIA SÁNCHEZ-CAMACHO I JOSEP ANGLADA

La ultradreta torna al cor de Barcelona de la mà de l'espanyolisme del PP i C's

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

Alejandro Llera, de 25 anys, va poder recuperar una vella tradició familiar aquest dotze d'octubre. Falangista des dels setze anys, el 12 d'octubre es va passejar amb la camisa blava brodada amb el jou i les fletxes per la plaça de Catalunya de Barcelona. Una imatge més pròpia dels temps del seu avi o del seu pare -un comissari "franquista" de la policia espanyola que va ser destinat a Barcelona durant la transició, segons va explicar el mateix jove-, però que enguany ell ha pogut revivir gràcies al fet que, per primera vegada des de fa molts anys, el 12 d'octubre d'enguany, la ultradreta barcelonina ha pogut celebrar un acte al cor de la ciutat. I ho ha pogut fer aprofitant un esdeveniment multitudinari, davant els focus dels grans mitjans de comunicació, de la mà d'una classe mitjana conservadora i espanyolista, aixoplugada en l'acte que aquesta dreta unionista va muntar a la plaça de Catalunya per respondre davant el clam independentista i a canvi de mantenir les aparences. Només al final, gent com Llera es van poder desemmascarar.

Els grupuscles d'ultradreta, cansats d'envoltar-se de parafernàlia nostàlgica de l'acte que cada any organitza Democràcia Nacional en un indret apartat de la ciutat, a

Alicia Sánchez Camacho, Àngels Esteller i Alberto Fernández Díaz a l'acte convocat per la plataforma D'Espanya i catalans

Montjuïc, però orfes -fins ara- d'una alternativa el 12 d'octubre, ràpidament van veure una oportunitat en la concentració que va començar a organitzar la plataforma D'Espanya i catalans a mitjans setembre i s'hi van abocar. Mentre grans empresaris finançaven l'escenari que es va muntar a la plaça de Catalunya, joves del neofeixista Casal Tramuntana i dirigents de l'MSR, per exemple, contribuïen a l'acte encartellant i fent propaganda.

Controls de simbologia als accessos de la plaça

L'èmfasi ultradretà era tan evident que l'organització de D'Espanya i catalans se'n va acabar adonant i, des de primera hora del matí, evitava que es repartís res que no fossin banderes espanyoles llises, sense escuts que no fossin el constitucional, o senyeres. Fins i tot van aturar el repartiment de l'enèsim manifest signat pels publicistes habituals de la suposada mar-

ginació del castellà a Catalunya. I quan la gent començava a omplir el centre de la plaça, a cada accés, nombroses voluntàries vigilaven que la simbologia ultra es mantingués allunyada.

No tenien massa feina perquè la ultradreta havia entès el missatge i havia llençat la consigna de no assistir a la plaça amb simbologia delatora. Fins i tot la facció més cridanera, la del Casal Tramuntana, que havia fet una demos-

tració de força atraient desenes de joves a l'acte, va mantenir les formes. Però sí que va mostrar banderes amb la creu de Sant Andreu, tradicionalistes i dels reis catòlics i va repartir fullets impresos a tot color on reivindicava la contribució catalana "a la forja de la nostra Espanya com a Unidad de Destino".

Una afluència gran, però no massiva

D'aquesta manera, van aconseguir mantenir les aparences durant gran part d'un acte que va omplir el cor de la plaça de Catalunya fins al passeig de Gràcia. Els laterals, però, van quedar buits durant una concentració que va aplegar prop de 14.000 persones, menys gent que moltes de les protestes que s'han fet contra les retallades. A l'imaginari col·lectiu, encara són fresques les imatges del mateix espai desbordat per molta més gent durant l'acampada, però, amb tot, l'afluència del dia 12, molt menor, va servir per convèncer Alicia Sánchez-Camacho, que s'havia mantingut expectant els darrers dies. La cap del PP a Catalunya va acudir a un acte liderat per un militant, exregidor a Bellpuig i excandidat al Senat per Lleida del seu partit, Manuel Parra, per proclamar que la concentració havia servit perquè la suposada "Catalunya silenciosa alci la veu".

Continua a la pàgina següent >>>

, així està el pati

>>> Ve de la pàgina anterior

Camacho va anar a recollir el triomf amb una representació nodrida de la cúpula del seu partit a Catalunya, però va haver de competir pel protagonisme amb representants de Ciutadans, amb Albert Rivera al capdavant, i amb un convidat més incòmode, el president de PxC Josep Anglada, que aquest 12 d'octubre es va permetre fer un bany de multituds (juntament amb altres exregidors i regidors de la formació ultra) al cor de la capital catalana.

Aquí, les línies divisòries entre simples ciutadanes espanyolistes i ultradretanes es començaven a difuminar i van acabar desapareixent al final de l'acte, quan un diluvi sobtat va acabar amb els parlaments en català, castellà i anglès que denunciaven "el totalitarisme i el feixisme" d'aquelles persones que volen "desacreditar" l'espanyolisme. Llavors, consignes com "Olé, olé, olé, somos españoles", "España, unida, jamás será vencida" o "Yo soy español, español, español" van anar deixant pas a cànecs menys continguts, com "Mas, cabrón, España es tu nación" o "Nosotros no llevamos banderas catalanas", que molts corejaven evidenciant que els importava més aviat poc la senyera que, amb tot, duien a la mà.

Els feixistes prenen el protagonisme de la plaça

Finalment, quan les famílies marxaven i la pluja amainava, la desinhibició dels pocs centenars d'altres que romanien a la plaça va ser total. Les escenes es van anar succeint i van començar a aflorar feixistes cantant el "Cara al sol" a la confluència del passeig de Gràcia amb la ronda de Sant Pere; homes disfressats de legionaris; cartells proclamant ja un orgull més futbolístic que polític, aclamant la Roja;

pintades al bust del monument a Francesc Macià; hooligans culers; cap-rapats mostrant banderes espanyoles, ara sí, franquistes o amb la creu cèltica... La ira de la multitud es va desfermar quan un home va mostrar una estelada a l'escenari i moltes veus van xisclar "Hijo de puta" i "Fuego!". L'organització, encara preocupada per mantenir les formes i desesperada per un acte que derivava en esperpent, el va intentar justificar mentre el reduïa, tot cridant que l'home era "espanyol" i només pretenia cremar l'estelada. Tot va acabar amb una vintena d'individus juveníssims, amb banderes feixistes fent de capa, bufandes amb els colors de la bandera alemanya i saludant amb el braç alçat, cridant "Esta es la juventud de España", entre d'altres consignes. Catorze d'ells van ser identificats quan marxaven a la plaça d'Urquinaona per la Brigada Mòbil, que després els va deixar continuar.

Sánchez-Camacho va haver de competir pel protagonisme amb Albert Rivera i Josep Anglada

El dispositiu policial va acabar amb 118 identificacions a Barcelona i Terrassa. La policia també va requisar nombrosos material violent: una navalla amb empuñadura de color marró sense simbologia, una amb empuñadura doble i amb una creu gammada, una amb empuñadura negra i una altra creu gammada, un puny americà, dues xapes nazis, dues màscares antigàs, una pistola Taser i diversos pals. Tot i això, només va detenir un antifeixista a la plaça Universitat.

SARAI RUA

RAMON FORNELL

JUANFRA ALVAREZ

Les línies divisòries entre ciutadanes espanyolistes i ultradretanes van acabar desapareixent al final de l'acte

RAMON FORNELL

Després de rebre nou punts de sutura, el noi ferit va ser detingut pels Mossos d'Esquadra i traslladat a la comissaria de les Corts

Un antifeixista amb el cap obert per un cop de porra

Mentre estant, a la plaça Universitat, prop de 150 antifeixistes es van aplegar sota una forta vigilància policial, que es va traduir en identificacions i escorcolls. Tot es va complicar quan un espanyolista que s'adreçava a la plaça de Catalunya, acompanyat de dues criatures, va creuar la plaça pel bell mig. Aleshores, un manifestant li va voler arrabassar l'ensenyia i els

efectius antdisturbis van carregar a cops de porra. Un noi va patir una ferida greu al cap, que va necessitar nou punts de sutura. Segons la versió oficial, el noi va caure i es va ferir fortuïtament. Tot i haver estat agredit, la policia catalana el va perseguir al llarg del seu periple pels centres mèdics, el CAP Manso, l'Hospital Clínic i les urgències d'oftalmologia de la Maternitat. Quan li van donar l'alta, va ser detingut i tras-

lladat a la comissaria de les Corts. En principi, l'endemà havia de ser traslladat a la Ciutat de la Justícia, però va quedar en llibertat poc després de les dues de la matinada. És una pràctica habitual dels Mossos, deixar en llibertat amb càrrecs -des de la comissaria- algunes detingudes que mostren ferides ocasionades per agents de la policia per evitar que ho puguin denunciar davant del jutjat de guàrdia.

CATALUNYA · LES CUP ES PRESENTEN ALS COMICIS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA PER PRIMERA VEGADA

Els 'lobbies' de CiU intenten condicionar l'opinió pública amb les enquestes

Jesús Rodríguez

redaccio@setmanaridirecta.info

La celebració de congressos i assemblees dels principals partits i coalicions han acabat de dibuixar l'escenari electoral de cara als comicis que se celebraran d'aquí poc més de 30 dies. Tota la maquinària d'organismes públics i empreses privades vinculades a Convergència i Unió treballa a marxes forçades per aconseguir generar una opinió publicada alineada amb la idea d'una majoria absoluta d'Artur Mas, que esdevingui un xec en blanc al full de ruta del suposat procés sobiranista, però, també, per garantir la continuïtat del procés de dependència de les polítiques dictades per la Unió Europea i el Fons Monetari Internacional. A-

Convergència i Unió treballa a marxes forçades per generar una opinió publicada alineada amb la idea d'una majoria absoluta

quest extrem ha estat reconegut explícitament pel mateix Mas. En aquest sentit, el Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat -un ens dirigit pel convergent Jordi Argelaguet Argemí- va fer públic un sondeig amb només 800 entrevistes, on s'apuntava una probabilitat alta de majoria absoluta per part de CiU, sense destacar, però, la poca representativitat territorial i de tendències ideològiques de la mostra. *La Vanguardia* es va sumar a la tesi de la majoria absoluta el cap de setmana passat, amb una projecció d'escons que situava CiU a la forquilla d'entre 68 i 69 escons (la meitat més 1 de la cambra).

El vot de càstig al tripartit

Però cal no oblidar d'on venim per mesurar amb més prudència aquesta possibilitat de creixement del nombre de votants de CiU. El 28 de novembre de 2010, Artur Mas va

La CUP va decidir presentar-se a les eleccions del 25 de novembre a una assemblea celebrada a Molins de Rei

Les CUP i el perfil anticapitalista

Les CUP es presentaran per primer cop a unes eleccions al Parlament de Catalunya. A les eleccions municipals de 2011, van aconseguir 62.000 vots, però amb el handicap que, en algunes circumscripcions, només presentaven llistes a poblacions que sumaven un 30% del cens de la província. Enguany, la candidatura es podrà votar a tots els municipis de Catalunya. La defensa de la independència dels Països Catalans en el seu conjunt

rebre una majoria simple de 62 diputats, àmplia però no absoluta, molt allunyada dels valors aconseguits històricament per Jordi Pujol. Veniem del tripartit i la majoria de mitjans de comunicació, tant espanyols com catalans, feien pinça contra algun dels tres partits que configuraven aquell govern: al PSC per ser massa catalanista, a ERC per ser massa seguidista del PSC i a ICV per ser massa radical, tot i dirigir el Departament d'Inte-

ri i haver ordenat les càrregues policials contra estudiants contràries al pla Bolonya. Això va generar un corrent de fons molt fort que identificava el tripartit amb la ineficiència i el desgovern. I, en aquest context, Mas va guanyar. El seu perfil de votant va ser molt diversificat: a la Catalunya interior i també a l'àrea metropolitana. En el nou escenari, la lògica contra el tripartit es trenca i s'imposa la del sobiranisme-autonomisme,

CUP directament o indirectament. Tots aquests factors podrien facilitar que aconseguissin tres escons a la província de Barcelona i un a Girona. L'abstenció activa de caràcter antiinstitucional i la indignació que s'ha mostrat a les places d'arreu tindran l'última paraula en el desenllaç d'aquesta incògnita. Això sí, l'abstenció, en la seva faceta menys activa, continuarà sent el partit més votat el 25 de novembre.

que -molt hàbilment- el PP i Ciutadans estan transformant en espanyolisme-catalanisme. La concentració unionista del 12 d'octubre, tot i que només va aplegar 14.000 persones, en va ser una mostra.

Ciutadans i PP tenen un graner obert

En aquest escenari i amb la caiguda lliure del PSC, pel desmarcatge de l'ala catalanista (Ernest Maragall, Marina Geli, Joaquim

Nadal), però també per la desafecció de la militància encapçalada per barons fidels al PSOE amb més ascendència al Baix Llobregat i el Vallès (Montilla, Bustos, Corbacho), els graners de vot socialista han quedat oberts com una magrana. Albert Rivera i Àlicia Sánchez-Camacho ja es passen amb normalitat per les cases regionals andaluses, extremesnyes i gallegues que, fins ara, eren reservades al puny i la flor. El cas més paradigmàtic és el de Miguel García, president del Club Esportiu l'Hospitalet, antic militant socialista que manifesta obertament que votarà a Ciutadans.

ERC, SI i Reagrupament

Totes les enquestes diuen que ERC pujarà i és lògic. No tindran el vot de càstig per la seva aliança amb Montilla i, tot i que podrien perdre una part de vot útil que marxés a CiU, això podria quedar àmpliament equilibrat pel sector de votants que consideren que, sense la pressió d'ERC, els dirigents convergents tendiran a fer allò de la *puta i la Ramoneta* i tornaran al possibilisme pactista amb el PP, tal com han fet al llarg de 35 anys de cites

És important no oblidar d'on venim per mesurar amb més prudència el possible creixement de CiU

electorals. El vot a Solidaritat Catalana per la Independència (SI) es troba més a la corda fluixa. Amb un programa electoral centrat en aconseguir la independència, les votants de SI -cabrejades amb CiU i amb ERC- ara tenen menys raó de ser. Precisament això ha portat Reagrupament a demanar el vot per CiU; eren conscients que no podien aconseguir cap escó. ICV-EUiA per la seva banda ha intentat fitxar perfils propers a moviments socials, com Arcadi Oliveres o Ada Colau, sense massa èxit, però amb expectatives de creixement en el vot.

, així està el pati

GIRONA · LA FAMÍLIA DE JUAN PABLO TORROJA PRESENTA UN RECURS PER DEMANAR LA REOBERTURA DEL CAS

“La policia local de Girona va deixar morir el meu germà”

Ana Sol Torroja ha viatjat a Barcelona perquè necessita respostes. El seu germà Juan Pablo va morir el 14 de juliol d'enguany mentre es trobava sota custòdia de la Policia Local de Girona. Els agents sempre han assegurat que el detingut –d'origen argentí– es va suïcidar, però les llacunes i les contradiccions que conté aquesta versió van induir la família a demanar una investigació per esclarir els fets. Malgrat l'obvietat d'alguns indicis, com l'estranyíssim resultat de l'autòpsia, la jutgessa Gemma Garcès va decidir arxivar el cas quinze dies després de la mort de Torroja. Ara, la família ha interposat un recurs per demanar la reobertura del cas.

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Com us va assabentar de la mort de Juan Pablo?

Feia dies que no responia les trucades ni els correus i estàvem estranyades perquè, tot i estar lluny, manteníem un contacte constant. Un amic nostre va viatjar a Girona a buscar-lo i, allà, li van dir que l'havien detingut. Va preguntar per ell a la comissaria i a l'hospital i es va assabentar que el Juan Pablo havia mort feia dues setmanes, després de passar tres dies en coma per asfíxia. Tot i que el meu germà duia el mòbil a sobre i era molt fàcil localitzar-nos, ningú no es va posar en contacte amb nosaltres, ni la policia ni l'hospital ni el consolat argentí a Barcelona.

Què va passar amb el resultat de l'autòpsia?

Vaig anar a la cancelleria argentina que s'encarrega d'aquests afers a preguntar si hi havia cap novetat sobre el cas i em van avisar que tenien els resultats de l'autòpsia. Quan els vaig llegir, em vaig adonar que no feien referència al cos del Juan Pablo, tot i que hi constava el seu nom. Els papers deien que havia mort per estrangulament, però el descrivien com una persona de 76 anys, sense cicatrius ni pírcings ni tatuatges. El meu germà tenia 41 anys, portava pírcings a les orelles i un tatuatge a l'esquena i tenia una gran cicatriu

ROBERT BONET

triu al braç des de petit. Però això no va ser un indicatiu suficient perquè la jutgessa decidís que calia esclarir els fets.

“El que em fa més mal és saber que el meu germà va estar tres dies agonitzant sol en un hospital”

A més d'aquesta irregularitat greu, n'hi ha d'altres...

Per començar, el meu germà era sospitós d'haver trencat el vidre d'un cotxe, una acusació per la qual, generalment, no et detenen, sinó que et citen a declarar directament. A més, la policia tenia el

deure d'avisar el consolat Argentí quan el va detenir, quan el va ingressar a l'hospital i quan va morir. Però no ho va fer en cap moment, tot i que estava obligada a notificar-ho, d'acord amb la Convenció de Viena. No es va cridar a declarar cap testimoni que no fos membre de la policia i les declaracions estaven plenes de contradiccions, però, dues setmanes després de la mort del Juan Pablo, el cas es va tancar amb una investigació superficial. A més, l'advocat no va rebre l'expedient del cas fins un mes després.

En què es basava la jutgessa per considerar que la versió dels agents ja ho aclaria tot?

Es va emparar en un vídeo que va enviar la policia a la premsa quan la causa encara no estava ni oberta. Són imatges preses des de

la camera de la comissaria, on es veu el meu germà després d'haver estat detingut com a sospitós d'haver trencat el vidre d'un cotxe uns carrers més enllà d'on se'l van endur. Segons les declaracions dels agents, el meu germà estava tranquil, però a les imatges se'l veu enfadat i molt nerviós, discutint amb els policies i assenyalant-se una ferida molt vistosa que té en un costat. Sembla que demani que el portin a l'hospital, però no li fan cas i marxen. Llavors, es veu com fa un intent d'ofegar-se amb una camisa, mirant la càmera, com si volgués cridar l'atenció. Estic convençuda que era un avís perquè estava desesperat i no es dignaven a donar-li assistència mèdica, ja que no tenia cap motiu per intentar suïcidar-se. Després d'aquell intent, entra un policia i el crida, però no li

Per tant, considereu que la policia és responsable de la mort de Juan Pablo?

Per mi, el vídeo demostra que la policia va tenir una gran responsabilitat en la mort del meu germà, perquè no la va evitar, perquè no va cuidar una persona que estava sota la seva custòdia i en aquelles condicions. El van deixar morir. Jo no sé si va ser a propòsit o un accident, però crec que ens estan ocultant les autèntiques causes de la seva mort, que s'hauria d'haver investigat automàticament, tenint en compte que, en un any, havien succeït quatre casos similars a la mateixa comissaria i que –segons membres del 15-M de Girona, un espai on el meu germà estava implicat– el caporal que el va detenir havia estat denunciat per maltractaments.

“A Pablo? A les imatges, se'l veu enfadat i molt nerviós, discutint amb els policies i assenyalant-se una ferida molt vistosa”

Què voleu aconseguir amb la reobertura del cas?

En primer lloc, que això no torni a passar, que una situació així no quedi impune. Si una persona se suïcida en dependències policials, en el cas que realment fos així, ja és una situació prou greu per iniciar una investigació. És una qüestió de drets humans! I també esclarir per què ningú no ens va comunicar la seva mort. El que em fa més mal és saber que el meu germà va estar tres dies agonitzant sol en un hospital, quan tenia un munt de gent que l'estimava i que podria haver estat al seu costat. Trobo que és el més lleig que li pots fer a un ésser humà. Encara avui, ningú no ens ha demanat disculpes pel fet de no haver-nos avisat.

BARCELONA · EL BLOC OCUPAT S'HA CONVERTIT EN UN REFERENT I HA INSPIRAT INICIATIVES SIMILARS

Edifici 15-0: un any d'ocupació social per superar les dificultats

João França
redaccio@setmanaridirecta.info

El 15 d'octubre de 2011, part de la manifestació convocada pel moviment 15-M sota el lema *Passem de la indignació a l'acció* va entrar al metro a l'estació d'Urquinaona i va sortir a Lluçmajor per ocupar un edifici al barri del Verdum. L'objectiu era donar un sostre a famílies que havien estat desnonades. Des de llavors, ja ha passat un any, durant el qual onze famílies han pogut tenir una llar a l'anomenat Edifici 15-0. El que no saben és fins quan podran viure-hi.

En Gabriel, la Rosa i els seus dos fills van patir tres desnonaments abans d'arribar a l'Edifici 15-0, l'últim dels quals, quan vivien ocupant un pis de protecció oficial buit, va implicar una intervenció policial que va resultar força traumàtica. Com ells, hi ha moltes famílies de Nou Barris que han buscat una solució al seu problema d'habitatge a través de l'ocupació. Salva Torres, de l'associació 500x20, assegura que és una pràctica que s'ha estès molt. "És una cosa que els costa de fer, a les famílies, però pràcticament s'hi veuen obligades", assegura.

Cajamar va denunciar l'ocupació per la via penal i va sol·licitar el desallotjament però la causa va ser arxivada

Aquesta experiència amb ocupacions de pisos individuals va fer que la gent que treballa el problema de l'habitatge al barri decidís fer un pas més: 500x20, les assemblees de Nou Barris i Sant Antoni i la Rimaia van posar en marxa un projecte que pretenia "passar d'intentar frenar el problema a buscar una solució una mica més prolongada en el temps", com explica Claudia González, activista vinculada al procés.

González considera que el punt de partida va ser el desnonament

ALBERT GARCIA

CARLA MORAL

ALBERT GARCIA

L'edifici del barri del Verdum es va ocupar el 15 d'octubre de 2011 amb objectiu de donar un sostre a famílies que havien estat desnonades

d'una família al barri del Clot, el 26 de juny de l'any passat, durant el qual les nombroses dotacions de Mossos d'Esquadra enviades per fer-lo efectiu van actuar "de manera brutal", recorda. Els col·lectius que es van abocar a impulsar el projecte eren molt diversos, però González considera que "l'Edifici 15-0 existeix perquè hi va haver gent que va apostar per treballar conjuntament més enllà de la ideologia política, més enllà de les opcions de construcció de societat diferent que poguessin tenir".

Els primers dies de l'ocupació, les famílies mostraven alegria i preocupació alhora. La il·lusió de tenir un sostre es barrejava amb la por del desallotjament i, d'entrada, els pares i mares no hi van portar la mainada per protegir-la d'una possible intervenció policial. El seu objectiu era evitar que es repetissin situacions traumàtiques, com la que recorda la Rosa del seu darrer desnonament: "Al nen, li va agafar un atac quan va veure la policia atacant el seu pare".

Cajamar, propietària de gran part de l'edifici, de seguida va denunciar l'ocupació per la via penal i va sol·licitar el desallotjament, però la causa va ser arxivada. Ara, hi ha un procés civil obert, en el qual les famílies tenen les de perdre perquè el que es discuteix és la propietat de l'immoble, però que han decidit tirar endavant fins al final.

Hibai Arbide, un dels advocats que porta el cas, explica que el motiu principal pel qual es va arxivar la causa penal va ser el suport social que tenia l'ocupació. "Dues setmanes abans, el mateix jutge del jutjat d'instrucció número 6 havia dictat un auto que obligava a desallotjar un altre edifici abandonat i ocupat", diu Arbide. Per casos com aquest, el lletrat considera que "si et mobilitzes i aconsegueixes una legitimitat social, aconsegueixes coses que semblen impossibles" i, tot i que ara sembla segur que s'ordenarà el desallotjament de l'edifici, faran tot el que sigui possible -també des del punt de vista legal- per evitar-ho o, com a mínim, ajornar-ho.

Molts problemes sota un mateix sostre

Tot i que soluciona un problema molt greu de les famílies, la vida a l'edifici no és fàcil. De les onze famílies, només n'hi ha dues que ingressin salaris, que -a més- són modestos. Alguns es dediquen a la venda ambulante, altres troben feines puntuals en la construcció o reben algun ajut. També hi ha gent com l'Esther, que té cinc fills i cap tipus d'ingrés.

Es tracta d'una situació complicada. Ada Colau, portaveu de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), considera que, en general, les famílies, a pesar de resistir els desnonaments, són més reticents a l'ocupació perquè "quan arriben a aquest punt, estan fetes pols". "Normalment, vol dir que han perdut la feina, que s'han separat, que tenen -en els casos d'hipoteca- un deute per tota la vida i, si tenen nens petits, que cada dia estan pensant com donar-los de menjar", explica.

Malgrat els problemes personals que tenen, les famílies -tot i

no ser gaire presents a l'assemblea de l'espai social de l'edifici- s'impliquen en la lluita quan es tracta de donar suport a d'altres persones que es troben en la mateixa situació. Durant l'any d'existència de l'ocupació, no han deixat d'apropar-s'hi persones per demanar ajuda, assessorament legal o informació sobre els riscos que corren si ocupen un pis i consells per fer-ho. L'Edifici 15-0 s'ha convertit en un referent i, a més, ha inspirat iniciatives similars.

Un mes després de l'ocupació, diverses assemblees van endegar una campanya d'alliberaments generals. Només a Barcelona, es van ocupar cinc edificis amb objectius semblants al del 15-0, però tots van ser desallotjats ràpidament. Fora de la capital, les iniciatives han tingut més èxit i la PAH ja ha ocupat edificis a Terrassa, Sabadell i Rubí. La problemàtica de l'habitatge ha donat legitimitat a l'ocupació i moltes activistes consideren que, en un moment com l'actual, "hauria d'haver-hi mil edificis 15-0".

, així està el pati

CATALUNYA · HI HA PROP DE DOS MILIONS I MIG DE PERSONES AFICIONADES A COLLIR FONGS

La febre boletaire envaeix els boscos catalans

Òscar Romero
ripolles@setmanaridirecta.info

D'ençà que, als anys 70, es va iniciar el procés d'abandonament rural, no hi ha ningú al bosc. La majoria de cases de pagès resten buides i, als boscos, no hi pasturen animals ni es fa carbó ni s'extreu fusta.

Hi ha una època de l'any, però, en què els boscos s'omplen de gent, sobretot els caps de setmana. Cues a les carreteres, pistes forestals atapeïdes de cotxes estacionats i persones arreu, de totes les edats, amb el cistell sota el braç. És la febre boletaire que arriba amb la tardor i que, malauradament, cada any va pitjor.

El poble català sempre ha estat un poble micòfil i micòfag, és a dir, ens agraden els bolets i ens els mengem

La tradició micològica del nostre país té els seus orígens a l'antiguitat. El poble català sempre ha estat un poble micòfil i micòfag, és a dir, ens agraden els bolets i ens els mengem, a diferència d'altres comunitats històricament micòfobes. Bona prova d'això és l'ampli vocabulari micològic de la nostra llengua, amb més de 400 termes populars: farinera pudenta, mata-gent, pixaconill, pet de llop, tita de gos... Pel micòleg Ramon Pascual, els bolets representen moltes coses alhora: "El bolet és feina i és lleure, és natura i és cultura, és llenguatge i és economia, és cuina i és gastronomia". Ara bé, tot i que l'afició pels bolets sempre ha estat un costum molt estès, durant els darrers anys, ha esdevingut una pràctica massiva. Segons algunes estimacions, actualment, hi ha prop de dos milions i mig de persones -un terç de la població- que surten a collir bolets a la tardor, majoritàriament del gènere *Lactarius*, els conegudíssims rovellons.

JOSEP MARIA CAMPRODON

Tres boletaires intenten omplir els seus cistells en un indret perdut del Ripollès

Impactes socials i mediambientals del 'boom' boletaire

La circulació continuada de persones que busquen bolets sovint genera malestar entre el veïnat de les zones boletaires. El soroll i el xivarri des de primera hora del matí, les deixalles, els cotxes que barren el pas i el deteriorament de les pistes o les tanques del bestiar són els motius de queixa més freqüents. L'activitat boletaire intensiva també té efectes sobre el medi ambient. Els fongs fixen carboni en el sòl i serveixen d'aliment per a multitud d'éssers vi-

us, però és habitual trobar-los arrencats, girats o esparracats. Segons el micòleg Carles Roqué: "Si en un cap de setmana arriben 500 o 1.000 boletaires al bosc, la fauna se'n ressent i es malmeten la flora i els bolets". Tampoc és beneficiós l'excés de trepitjades, especialment després de ploure, perquè compacta la terra i no permet que hi creixin bolets. D'altra banda, el risc d'extinció no és preocupant, segons el biòleg i micòleg Daniel Siscart: "La recollida del bolet, si es fa d'una manera sensata, no implica un risc per la

pròpia conservació perquè la capacitat reproductora i de regeneració dels fongs s'ha demostrat que és molt alta". Tot i així, els micòlegs alerten que hi ha determinades espècies en perill a causa del canvi climàtic i la desaparició de les condicions idònies pel seu creixement.

"La culpa és de la tele"

És difícil analitzar els factors que han fet detonar el boom boletaire. La *vox populi* atribueix part de la responsabilitat al programa *Caçadors de Bolets* de Televisió de

Catalunya i a l'efecte crida que genera sobre les prop d'un milió de telespectadors setmanals. En tot cas, el que sí que genera *Caçadors de Bolets* són grans ingressos econòmics: el programa s'emet a la franja horària de màxima audiència des de fa nou temporades, on els anuncis publicitaris de vint segons es paguen a 11.000 euros. Si bé l'emissora qualifica el programa com a sèrie divulgativa, el rigor científic dels episodis és escàs i el valor educatiu, pèssim. La capçalera del programa, on es veu un cotxe tot terreny circulant a gran velocitat per una pista forestal i espantant una àvia, és tota una declaració d'intencions.

"Si en un cap de setmana arriben 500 boletaires al bosc, la fauna se'n ressent i es malmeten la flora i els bolets"

Tot i així, els mitjans de comunicació de masses només palesen els efectes d'un problema de fons: el desequilibri entre el medi rural i el medi urbà. La majoria de la població catalana -més del 80%- viu a ciutats de més de 10.000 habitants i treballa a la indústria o als serveis. Martí Boada, geògraf i naturalista, explica que "després d'una setmana de confinament físic i espiritual a la gran ciutat, el ciutadà urbà necessita desplaçar-se a la natura per esbargir-se, satisfer la seva curiositat naturalística o dur-hi a terme activitats evasives". La paradoxa és que l'abandonament del medi rural i la disminució de l'activitat del sector primari han provocat el deteriorament progressiu dels espais naturals, que són hiperfreqüentats per un gran nombre de visitants en determinades èpoques de l'any. És com anar a passar les vacances a una casa enrunada, amb el perill que et caigui el sostre al cap.

La gestió dels boscos, una assignatura pendent

Cada pagès o pagesa que marxa, cada masia que es tanca i cada feixa que s'abandona es transforma en una àrea de bosc en 20 o 25 anys. La proporció de superfície forestal del territori català creix progressivament i, actualment, ja representa un 61% del total. Després dels incendis ocorreguts el mes

de juliol d'enguany a l'Empordà, el consellers d'Interior i d'Agricultura, Felip Puig i Josep Maria Pelegrí respectivament, van comparèixer públicament per remarcar la intencionalitat dels incendis i per negar qualsevol error del govern en les tasques de prevenció i extinció. A més, com a mesures de prevenció, van plantejar

endurir les sancions contra qui provoqui incendis, fer pagar les boletaires o enviar les persones preses a netejar boscos. Les idees de Puig i Pelegrí, de caire punitiu i amb finalitats recaptadores, no més evidencien que no hi ha cap estratègia administrativa per gestionar els boscos del nostre territori.

MIRALLS

Ugo Biggieri

“No és el mateix un banc responsable que un banc ètic”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Actives contra l'estigma

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrúa 123

DIRECTA 290

17 d'octubre de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Contra

A FONTS | ELS 'MASS MEDIA' CONTRA CHÁVEZ

La batalla mediàtica a Veneçuela

L'elecció d'Hugo Chávez com a president de Veneçuela va provocar una reacció en contra a la majoria de grans mitjans de comunicació internacionals i espanyols. Influïdes pels interessos econòmics de les seves accionistes a la regió i pels prejudicis eurocentristes de moltes de les seves periodistes, les grans capçaleres d'informació han estat informant de manera molt parcial sobre la realitat veneçolana, si bé alguns diaris com 'Público' o 'Gara' s'han escapat d'aquesta norma. D'altra banda, el pes i la implicació política dels mitjans privats de Veneçuela -que van tenir un paper central en la preparació del cop d'Estat contra Chávez de 2002- ha fet que el govern del país hagi pres consciència de la importància de la 'batalla mediàtica'. Si bé la majoria la denuncia com un intent d'imposar traves a la llibertat d'informació, altres veus alerten, en canvi, de l'intervencionisme polític dels grans grups privats de comunicació veneçolans.

Javier Borràs Arumi
afons@setmanariidirecta.info

Des de l'arribada d'Hugo Chávez al govern de Veneçuela el 1999, aquest país ha tornat a situar-se al mapa mediàtic internacional. Els diaris internacionals, espanyols i veneçolans obren portades amb la figura del president Chávez i el projecte polític que representa; això sí, sempre amb una informació que expressa una clara tendència negativa. Un exemple han estat les darreres eleccions presidencials, que ha tornat a guanyar el Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV): les portades dels diaris s'omplien d'acusacions contra l'actual president i molts diaris feien campanya descarada pel candidat de l'oposició, Henrique Capriles. Una de les acusacions més freqüents contra el govern veneçolà és la de coartar la llibertat d'expressió dels mitjans de comunicació i imposar censura. Però, i si la situació real fos l'oposada? I si haguéssim confós l'atacat amb l'atacant? Moltes veus expertes i professionals del camp periodístic apunten cap a aquesta perspectiva. Una frase de Ramón Reig, professor d'Estructura de la Informació a la Universitat de Sevilla, resumeix perfectament la situació: "A Veneçuela, s'està lliurant

una batalla pel poder polític entre dos bàndols: el govern escollit democràticament i els mitjans de comunicació privats".

La gran majoria de mitjans de comunicació veneçolans són de caràcter privat i tenen una vinculació molt forta amb el poder econòmic del país. "Chávez està governant amb la majoria de televisions i diaris en contra, és un cas excepcional", afirma Carlos Fernández Liria, expert en la revolució bolivariana. La batalla mediàtica es lliura entre les dues cares de la societat veneçolana, com explica Gorka Castillo, excorresponsal de *Público* a Veneçuela: "Per una banda, tenim els pobres, que viuen als cerros i a les chabolas, entre màfies, delinqüència i drogues; de l'altra, una classe privilegiada enriquida gràcies a l'or negre. A Veneçuela, hi ha una absència de classe mitjana; les desigualtats extremes s'han format sobre una immensa bassa de petroli". Segons Ramón Reig, Chávez ha simbolitzat aquesta majoria pobre, mentre que els mitjans de comunicació privats, propietat dels grans milionaris del país, s'han erigit en defensors de la classe alta veneçolana: "Hi ha una correlació directa entre l'estructura de propietat dels mitjans i el missatge que ofereixen. Si algú irromp a l'escena política i ataca

els seus interessos, que en molts casos no són els del sector de la comunicació, els missatges es tornen agressius contra aquesta persona. S'activen els anticossos i comença l'atac".

Els mitjans internacionals i de l'Estat espanyol contra Chávez

Els mitjans de comunicació privats veneçolans han endegat una batalla contra el govern del seu país per motius estructurals de la societat veneçolana. Però, per què ho han fet els *mass media* d'àmbit internacional?

"Els grans mitjans de comunicació defensen la ideologia del lliure mercat, ja que es tracta de grans empreses amb capital diversificat que té inversions en altres sectors econòmics a banda del de la comunicació. Davant els atacs d'un govern que actuï contra aquesta doctrina, els mitjans es defensen i organitzen campanyes agressives per protegir l'*statu quo*", explica Ramón Reig. La batalla mediàtica en l'àmbit internacional enfronta el neoliberalisme i la gent que s'hi oposa.

En l'àmbit espanyol, la tònica informativa sobre Veneçuela no varia gaire. "La majoria de mitjans conservadors, com *El Mundo* o *ABC*, ataquen el govern de Veneçuela per una qüestió purament ideològica", explica Carlos Fernández Liria. "D'altres, simplement, copien la informació de les grans agències de manera acrítica i sistemàtica".

Deixant de banda aquests dos casos, hi ha grups empresarials de comunicació espanyols amb uns interessos

molt concrets a Veneçuela: és el cas del Grup Prisa, propietari del diari *El País*. "Prisa és el braç mediàtic del PSOE i té interessos molt importants a tota l'Amèrica Llatina. Felipe González és un gran amic de l'expresident veneçolà Carlos Andrés Pérez i també de Gustavo Cisneros, un dels homes més rics de Veneçuela i propietari de la majoria de mitjans de comunicació del país", afirma Fernández Liria. "Durant la socialització de pèrdues de Rumasa, el 1983, amb el PSOE al govern, Cisneros va comprar bona part de les empreses nacionalitzades, com per exemple Galerías Preciados".

Fernández Liria: "Felipe González és un gran amic de Gustavo Cisneros, un dels homes més rics de Veneçuela i propietari de la majoria de mitjans de comunicació del país"

El govern d'Hugo Chávez també ha tocat els interessos del Banco Santander, un dels accionistes més importants de Prisa. "A més, ha trencat el monopoli dels llibres de text de l'editorial Santillana (propietat del grup espanyol) al sistema educatiu veneçolà",

La gran majoria de mitjans de comunicació veneçolans són privats i tenen una vinculació molt forta amb el poder econòmic del país

- **Alejandro Meléndez**

explica Ramón Reig, que també afirma que el Grup Prisa va aconseguir recursos suficients per tirar endavant el diari *El País* mitjançant els ingressos de l'editorial Santillana. "Diferents editorials d'aquest diari han fet crítiques a la utilització de diners públics veneçolans per millorar l'educació i la sanitat del país o per censar la població pobre de les *chabolas*", denuncia Fernández Liria.

Les periodistes d'aquests grans mitjans tenen algunes dificultats per informar de manera diferent sobre el que succeeix a Veneçuela. "Des d'*El País* no es pot informar de manera honesta sobre l'Amèrica Llatina, et traurien de la corresponsalia i hi posarien algú altre que acatés les normes. El redactor en cap d'internacional és un argentí amb posicions molt neoliberals, seria molt difícil parlar rigorosament d'alguns temes", explica el periodista Gorka Castillo. Un altre professional que s'afegeix a aquest punt de vista és Guillermo Nova, excorresponsal del diari digital *La República* a Veneçuela: "Les notícies que apareixen sobre Veneçuela responen a unes matrius d'opinió molt coincidents en els temes que poden afectar negativament la imatge del govern de Chávez, com el terrorisme, el narcotràfic o la manca de llibertats". Gorka Castillo considera que els mitjans espanyols són especialment culpables en aquest aspecte: "Es fa massa opinió i molt poca informació. Els diaris europeus de dretes, almenys, donen una informació més rigorosa". Encara que, per a Castillo,

un dels factors claus per entendre per què quasi totes les periodistes occidentals informen de la mateixa manera és "el conjunt d'estereotips i prejudicis eurocentristes de gran part dels corresponents. No intenten comprendre una realitat diferent; a més, tenen la idea que sempre han d'informar sobre Chávez de manera negativa".

Trencar amb el 'pensament únic': els casos de 'Público' i 'Gara'

Gorka Castillo va ser un dels fundadors del diari *Público*, on va ser responsable d'Amèrica Llatina des de 2007 fins a 2010. "Els periodistes del meu equip veïem que els titulars sobre el govern veneçolà eren sempre negatius i que, llegint la informació que contenien, no podies fer-te una altra opinió que no fos contrària a Chávez. La pregunta que ens vam fer va ser: com pot ser tan dolent un governant que ha estat reelegit tantes ocasions, amb percentatges molt alts de vot i sempre sota la supervisió de l'observació internacional?". Gràcies a l'absència d'interessos de les accionistes de *Público* a l'Amèrica Llatina, l'equip del diari va poder enfocar la informació sobre el continent d'una manera diferent de la dels mitjans generalistes. "Vam intentar explicar les coses de manera honesta, descobrint al lector que hi havia una altra Veneçuela que no sortia als mitjans; trencar amb els prejudicis eurocentristes i explicar una realitat complexa, on hi ha coses bones i dolentes", afirma Gorka Castillo. El 2010, hi va haver un

acomiadament massiu a la redacció (el mateix Castillo es va veure afectat) i un canvi de direcció i de cap de secció. "A partir de llavors, es va deixar de banda la política informativa que havíem tingut respecte a l'Amèrica Llatina i es va adoptar un mètode informatiu similar al dels grans mitjans", es lamenta el periodista. "Tot i això, va quedar demostrat que era possible informar d'una manera més honesta sobre el procés polític que s'està produint a Veneçuela".

"La majoria de corresponsals arrossegueu estereotips i prejudicis eurocentristes", afirma el periodista Gorka Castillo

Al contrari que *Público*, el diari d'Euskal Herria *Gara* ha pogut mantenir la seva línia editorial crítica amb la informació que normalment es dona sobre el govern d'Hugo Chávez. "A *Gara*, no tenim un corresponsal fix a l'Amèrica Llatina, però tenim col·laboradors a diferents indrets del món. La nostra perspectiva d'esquerres i internacionalista ens permet tenir una actitud més escèptica respecte al que diguin les agències occidentals i contrastar la informació amb altres fonts, com per exemple l'Agència Bolivariana de Notícies", explica Alberto Pradilla, periodista del diari, que va estar cobrint les últimes eleccions presidencials veneçolanes. L'exemple de *Gara* demostra

que es pot explicar una realitat llunyana de manera honesta, desenvolupant una activitat de contrastació entre fonts diverses i una col·laboració entre diferents mitjans. "Agafem informació de Telesur, dels mitjans públics veneçolans, d'agències llatinoamericanes... A més, tenim un acord de col·laboració amb el diari mexicà *La Jornada*. Així, tenim fonts de caràcter divers que ens permeten elaborar una informació rigorosa i fonamentada sobre Veneçuela", afirma Pradilla.

La reacció del govern veneçolà

Davant d'aquesta batalla mediàtica, el govern veneçolà ha reaccionat. Després del cop d'Estat contra Chávez de l'any 2002, orquestrat en gran mesura pels grans mitjans privats, les autoritats veneçolanes han vist que el front mediàtic és imprescindible per tirar endavant la *revolució bolivariana*. Ramón Reig explica que diverses de les mesures que ha dut a terme el govern –per exemple, la no renovació d'algunes llicències d'emissió– han estat qualificades de totalitàries pels *mass media*. "El govern està prenent les mesures que estan sota el seu poder contra els mitjans de comunicació que han estat participants del colpisme; a més, s'ha augmentat la cobertura de la televisió pública. Potser les coses s'haurien de fer amb més diàleg, però el que està passant a Veneçuela no és cap joc i hi ha molts perills", explica el professor Reig.

Alberto Pradilla, que va assistir a les jornades que es van fer a Caracas sota el títol *La revolució no serà censurada*, explica: "A Veneçuela, el nombre de llicències atorgades a mitjans comuni-

taris ha augmentat de manera espectacular. Fins i tot s'han creat diaris públics com *El Correo del Orinoco*. El cas de Telesur és un gran exemple: explicar els fets de l'Amèrica Llatina des de l'Amèrica Llatina. Les autoritats plantejaven una *batalla cultural*, un procés d'acumulació de forces i d'educació del poble. Tot això, per crear un nou imaginari i una renovada ètica de la comunicació". I la batalla mediàtica no evita l'enfrontament dels dos bàndols cara a cara, ja que, com afirma Guillermo Nova: "Chávez fa rodes de premsa davant els mitjans internacionals constantment, es presta a fer entrevistes i hi ha una informació constant del seu govern a través dels diferents canals institucionals".

La batalla mediàtica a Veneçuela s'ha acabat revelant com alguna cosa més

que un enfrontament entre uns mitjans privats i un govern. Com diu Gorka Castillo, a petita escala, es tracta d'un xoc entre "un sector immensament ric i corrupte que domina tots els àmbits i una immensitat de pobres que, fins a l'arribada de Chávez, no sabien què era una educació i una sanitat públiques". Però, a escala global, es tracta d'una nova proposta política i econòmica que ha fet efecte en altres països, com l'Equador amb Rafael Correa, Bolívia amb Evo Morales o, fins i tot, Grècia amb el partit Syriza. La batalla es planteja entre aquesta nova proposta i el neoliberalisme defensat pels *mass media*, que, fins fa poc, semblava que tenien la batalla guanyada. Però cada cop apareixen més esquerdes que fan minvar el poder dels grans mitjans.

Chávez va guanyar les eleccions del 7 d'octubre amb un 54% dels vots i governarà fins l'any 2019

- **Prensa Miraflores**

Quan la guerra es va fer amb bales: el cop d'Estat de 2002

Gent partidària de Chávez als carrers de Caracas durant el cop d'Estat de 2002
- **J. Cumare**

L'onze d'abril de 2002, es va produir un cop d'Estat contra Hugo Chávez, orquestrat per militars, l'oposició al govern i una gran quantitat d'empresariats de la classe alta veneçolana. Els *mass media* privats veneçolans i estrangers van ser participants del complot contra el president. Abans de la insurrecció, els mitjans de comunicació ja estaven generant un ambient propici

al colpisme, com explica Carlos Fernández Liria: "Durant els meus viatges a Veneçuela, havia vist debats a la televisió privada on es discutia si s'havia de matar el president Chávez o no". El dia del cop d'Estat, la implicació dels *media* va ser directa. En un context de pressió i mobilització de la patronal veneçolana, s'havia convocat una manifestació contra el govern a

Caracas. La marxa es va desviar del seu rumb original i es va encaminar cap al palau presidencial de Miraflores, fet que va provocar que es formés una contramanifestació de la gent partidària de Chávez. Quan les dues manifestacions es van trobar, es van sentir uns trets que van causar la mort de diverses manifestants antichavistes. Eren franc tiradors situats als edificis del voltant que volien generar el caos i crear un ambient propici al cop militar. Diverses manifestants prochavistes van agafar armes i van intentar disparar contra els franc tiradors. El canal de televisió privat Globovisión va captar les imatges de manifestants prochavistes trotejant els franc tiradors i va dir que els primers havien estat els que havien disparat contra la marxa opositora.

Poc després, es va produir el cop d'Estat, silenciats per tots els mitjans de comunicació privats veneçolans. "Els canals de televisió emetien pel·lícules

mentre estava passant tot això. No volien explicar el que estava succeint perquè els fets generarien un efecte entre la població", explica Alberto Pradilla. Mentrestant, els colpistes havien pres els mitjans públics i diferents persones, entre elles l'actual líder de l'oposició, Henrique Capriles Radonski, van assetjar l'ambaixada de Cuba a Caracas. Finalment, gràcies a la mobilització popular, el govern colpista va ser enderrocat i Chávez i el seu govern van poder tornar a la presidència.

Aquests fets van evidenciar la importància i la implicació política dels mitjans privats veneçolans, que van participar en el cop d'Estat, i dels mitjans internacionals i de l'Estat espanyol, que van justificar i aplaudir els colpistes. Com explica Fernández Liria: "Tot això seria impensable a Europa, però, a l'Amèrica Llatina, la premsa encara creu que té tot el poder a les seves mans".

Ugo Biggeri: “La banca ètica no està al servei de l

Ugo Biggeri presideix la Banca Popolare Etica (BPE) italiana, un dels principals bancs ètics europeus. Creat fa tretze anys pels col·lectius socials d'aquell país, avui compta amb 38.000 sòcies que promouen una gestió responsable dels diners. Aquest setembre, Biggeri ha estat a Barcelona per avançar en la integració entre Fiare i l'entitat italiana, una llavor que, quan germini, convertirà Fiare en el primer banc ètic cooperatiu de l'Estat espanyol. En aquesta conversa, Biggeri reflexiona sobre els límits i els reptes de futur de la banca ètica.

Alba Gómez
miralls@setmanaridirecta.info

Per què la majoria dels bancs són especulatius?

Perquè les lleis que regeixen els mercats afavoreixen la inversió especulativa. El mercat financer representa del 16 al 30% del PIB mundial i només el 37% de l'estalvi dels 30 bancs més grans del món s'inverteix en economia real. La resta serveix per especular amb qualsevol cosa imaginable, fins i tot amb la crisi d'Espanya. Les lleis del mercat tenen dos problemes bàsics: d'una banda, en el món de les finances, l'avaluació és trimestral i no pot solucionar els problemes socials i ambientals, que requereixen solucions a llarg termini. D'altra banda, les regles de prudència del risc s'allunyen del sentit comú. S'associa *curt termini* amb *menys risc* i pot semblar menys arriscat invertir en Lehman Brothers que en una cooperativa social, tot i que s'hagi demostrat el contrari. Calen solucions polítiques per canviar les regles dels mercats.

Els darrers mesos, a l'Estat espanyol, hem vist com es rescataven els bancs amb diners públics. Què hauríem de fer amb els bancs descapitalitzats?

Els ciutadans només podem canviar el lloc on dipositem els estalvis, però els polítics podrien fer moltes coses abans de decidir si nacionalitzen els bancs. Per exemple, prohibir els derivats purament especulatius, que permeten especular sobre qüestions com la calor que afecta una collita de blat

d'un inversor que no té blat. També podrien establir la taxa per a les transaccions financeres, que faria augmentar la transparència. Cal tenir en compte, també, que els bancs públics no sempre actuen correctament. Per exemple: Royal Bank Scotland (del Regne Unit) es va nacionalitzar, però fa pressió contra la regulació dels mercats financers, és a dir, fa *lobby* contra el mateix govern.

–
“No és el mateix un banc responsable que un banc ètic”
–

La solució, doncs, està en mans de la classe política?
Sí. Tanmateix, els ciutadans tenim un problema encara més greu que el rescat dels bancs: el deute públic que haurem de pagar. És molt absurd que siguin els mercats els qui regulin els interessos del deute públic!

En què es diferencia la banca ètica de la banca capitalista?

La banca ètica respon a les preguntes sobre claredat i transparència dels estalviadors. No és una banca al servei de la

La xarxa social, és de la xarxa social”

xarxa social, sinó una banca de la xarxa social, amb un nivell de transparència que cap altre banc no pot igualar. Per tant, genera confiança. La gent desconfia dels mercats, però un banc clar i transparent sobre l'estalvi manté tota la confiança dels estalviadors. Per altra banda, la banca ètica promou la participació dels ciutadans de manera mutualista. És una forma moderna de mutualisme que combina l'arrelament territorial i la visió de futur.

Un banc que no té un model cooperatiu o democràtic es pot considerar ètic?

No és el mateix un banc responsable que un banc ètic. El concepte de banca ètica va néixer a Itàlia i a alguns països del sud d'Europa i es basava en el control de la governança i en la coparticipació de la xarxa social. És una banca amb voluntat política de transformació. En canvi, al nord d'Europa, van sorgir els bancs responsables: entitats eficients, transparents i que treballen per a la col·lectivitat, però que no tenen una vocació política transformadora. No estan, per exemple, interessats a instaurar la taxa sobre les transaccions financeres. Són dos enfocaments diferents, però molt propers.

“Només el 37% de l'estalvi dels 30 bancs més grans del món s'inverteix en economia real”

Posi'ns un exemple d'una inversió que consideri ètica i un altre d'una inversió que no faria mai Banca Popolare Etica.

No donaríem suport, per exemple, a un fons de pensions que inverteix en instruments financers basats en accions d'empreses que fan desaparèixer llocs de treball. Per a nosaltres, la inversió ètica es basa en l'economia real. Financem projectes que serveixen per donar feina a cooperatives, com Libera Terra, una iniciativa que fa front a la criminalitat cedint a les cooperatives agràries les propietats que el govern confisca a la màfia italiana. Cada vegada que la màfia fa una acció violenta, com cremar camps, aquestes cooperatives reben una quantitat de diners de la BPE superior al cost de les destrosses. Així, hem aconseguit que la màfia no cremi gairebé res. També invertim en necessitats quotidianes, com les associacions que necessiten un crèdit per comprar un local.

L'estructura de Banca Popolare Etica (i també de Fiare) és original. Com l'explicaria?

Ens basem en la figura del *banquer ambulante*, és a dir, persones que obren noves seus de manera autònoma i que treballen sense incentius. La manca d'incentius és una garantia per als estalviadors. La nostra estructura té dos eixos que treballen de manera paral·lela: l'operatiu i l'associatiu, basat en voluntaris. També separem l'avaluació financera de l'avaluació èticsocial. La segona la fa un comitè d'avaluadors que es fixa en la validesa social dels projectes i això és clau per mantenir la morositat baixa.

Precisament, les xifres del darrer baròmetre de les finances ètiques de l'Estat espanyol mostren que la banca ètica té una morositat més baixa que la banca capitalista. La crisi no afecta la morositat del BPE?

El creixement de la morositat és un problema per a tota la banca, també per a la BPE. Amb la crisi, la nostra morositat

ha crescut de l'1 a l'1,1%, una xifra petita en relació amb el 6% de morositat mitjana dels altres bancs, però que ens fa estar atents. Calculem que la morositat continuarà creixent perquè moltes cooperatives disposaven d'uns recursos dels ajuntaments que s'han esgotat. Per a nosaltres, el més interessant és que buscarem la solució d'aquest moment difícil juntament amb les cooperatives. Per exemple, hem impulsat un projecte de microcrèdits, que servirà per capitalitzar les cooperatives amb problemes per subsistir.

Com concep el risc la banca ètica?

L'autèntic objectiu d'un banc és l'avaluació del risc. Si jo et presto diners, he de comprendre els riscos que suposa. També he de garantir el risc, però la majoria de bancs no es fixen en l'avaluació del risc, només miren la garantia. Busquen vies financeres perquè no hi hagi risc, com va passar amb els crèdits *subprime*. En el cas de la banca ètica, quan hi ha massa risc, no atorguem el crèdit perquè som una banca rigorosa. Però, segons el nostre model, no només tenim en compte el risc financer, també ens fixem en el compromís i la validesa social del projecte. Molts projectes socials tenen una economia fràgil, però són resistents a llarg termini.

Els avals o les garanties que demaneu a les persones creditores són diferents dels d'un banc capitalista?

El 25% dels crèdits que atorguem són sense garantia, perquè no ho considerem necessari. Al Banc d'Itàlia li sembla una xifra molt alta, però, en relació amb el mercat, és una dada molt positiva. Pel que fa a les garanties, n'hi ha de tradicionals (com la signatura o la casa) i de no tradicionals. Posem el cas d'ARCI, una associació de promoció social que té un milió d'associats a Itàlia. A la Toscana, només té 200.000 associats i, per avalar un crèdit a llarg termini, vam prendre com a garantia el nombre total d'associats (1 milió). Es tracta de garanties mancomunades. Un altre cas: necessito un crèdit de 100.000 euros per finançar el meu projecte i tinc 200 persones que li donen suport, això em serveix de garantia relacional perquè puc demostrar que el projecte interessa a molta gent.

Què els hauríem d'exigir, als bancs capitalistes, perquè siguin més ètics?

Un ciutadà sol pot fer poca cosa; cal que ens organitzem en moviments ciutadans. A Anglaterra, per exemple, la revista *Ethical Consumer* impulsa la campanya *Move your money*, en què els ciutadans poden consultar els bancs del Regne Unit que operen millor. Es tracta d'un moviment facilitador. Individualment, sempre podem fer la petició de transparència a la nostra entitat, però és difícil perquè, en general, la banca no vol ser transparent.

“Les peticions que fan els indignats i Occupy Wall Street als bancs s'assemblen molt a les que teníem quan vam constituir la BPE”

És optimista amb la futura integració de Fiare i Banca Popolare Etica?

Preveig un futur molt bo. Fiare serà capaç d'oferir la majoria de serveis dels bancs tradicionals. Haurem de buscar fórmules més lleugeres que les oficines bancàries clàssiques perquè el model d'avui no pot ser el de fa deu anys. Sóc optimista, sobretot, perquè a l'Estat espanyol hi ha el moviment dels indignats i això és una oportunitat. Les peticions que fan els indignats i Occupy Wall Street als bancs s'assemblen molt a les que fa vint anys teníem quan vam constituir la BPE.

És a prop l'horitzó d'una cooperativa europea de crèdit?

La integració de Fiare i Banca Popolare Etica és el primer pas d'un projecte de banca cooperativa europea. Aquesta mateixa fusió es podria dur a terme en altres països, però volem ser prudents. La cooperativa europea és un horitzó de futur, però pot ser que n'hi hagi d'altres. Dependrà dels nostres dos objectius: el cooperativisme i la mutualitat.

FOTOGRAFIES:
Mireia Chavarría

Actives contra l'estigma

Segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), una de cada quatre persones tindrà algun tipus de trastorn mental al llarg de la vida. Tot i que la salut mental ens afecta a totes, les persones diagnosticades amb aquestes patologies pateixen exclusió social i dificultats per accedir a una feina o a un habitatge. Per fer front a aquesta discriminació, el mes de juny d'enguany es va presentar Obertament, un projecte que ofereix formació i fomenta la participació comunitària de les malaltes perquè esdevinguin protagonistes de la lluita contra l'estigma.

“La revista ‘European Neuropsychopharmacology’ ha publicat un estudi segons el qual prop del 51% de la població europea ha patit alguna malaltia mental en els darrers dotze mesos. Què s'ha de curar: el ciutadà o la ciutad?”.

‘Marat-Sade’ de Peter Weiss

Oriol Agulló

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Quan tenia vint-i-nou anys, van diagnosticar un trastorn bipolar a la Innocència. “La malaltia m’ha fet valorar molts aspectes de la meua vida que abans no tenia en compte”, apunta. Com ella, la T. i la Carme pateixen malalties mentals que les obliguen a dur una vida medicalitzada i a fer front al rebuig social. Les tres asseguren que el més complicat de patir aquestes malalties és vèncer les pròpies limitacions que s’han imposat des del moment en què les van diagnosticar: “No

nosaltres mateixes”, afirma Innocència, que assenyalava: “Durant molt temps, vaig pensar que no era normal, que no podia fer el que feia tothom. Fins que no vaig començar a guanyar seguretat en mi mateixa, no vaig poder dir a la gent que patia aquest trastorn”.

A la T. també li van diagnosticar un trastorn mental de ben jove, als vint-i-set anys, i la Carme té coneixement que pateix esquizofrènia des dels vint anys. “La malaltia no m’ha impedit desenvolupar cap activitat de la meua vida diària. Tinc parella, he pogut treballar i faig una vida bastant normalitzada”, manifesta.

Davant dels prejudicis socials cap a les persones amb malalties mentals, les tres han trobat el principal suport i l’acompanyament davant la malaltia en la família, la parella i les amistats. En canvi, la feina, de vegades, resulta un espai hostil, com explica la Carme: “Vaig treballar durant més de deu anys en una empresa i no vaig explicar mai la meua patologia per por que m’acomia-dessin”.

Conèixer-se més per fer front als prejudicis

Segons la Innocència, el trastorn mental no és una malaltia totalment orgànica, ja que hi ha una part emocional molt important. La seva experiència ho exemplifica: durant un període de la seva vida, la confluència de determinats

temes i preocupacions li van provocar un brot psicòtic. “Potser si no hagués patit aquelles situacions no hagués aparegut el brot”, reflexiona.

Durant molt temps, la Innocència va pensar que el seu comportament estava condicionat per la patologia que patia. Però, al cap dels anys, la seva visió va canviar: “Em vaig adonar que jo sóc així perquè tinc una personalitat, ja que no totes les persones amb un trastorn bipolar són com jo”. I afegeix: “Els complexos i les limitacions depenen de cadascú; un trastorn bipolar no és igual per a tothom”. Tot i que hi ha uns símptomes comuns per a totes les persones que tenen un trastorn bipolar, cadascú ho viu a la seva manera i no tothom té els mateixos condicionants. Orgullosa, la Innocència afirma que no s’ha de ser víctima de la malaltia:

Obertament està formant persones que han patit trastorns mentals per generar equips locals de lluita contra l'estigma repartits per tot Catalunya

“Potser sóc més forta mentalment que algú que no tingui el trastorn, ja que he aconseguit superar les meves limitacions i he fet un treball personal molt profund”.

Per a la T., una malaltia mental és un problema de salut tractable com qualsevol altre. Ella diferencia entre el seu comportament quotidià i les crisis puntuals que té, que són causades per la malaltia: “Algunes persones tenim una llavor que ens fa ser més vulnerables davant de determinades situacions que passen al llarg de la vida i això ens fa aflorar malalties mentals”. El més important, segons la T., és l’aprenentatge que

ha obtingut al llarg dels anys: “He après a gestionar la meua vida i a dosificar-me les pressions i tensions del dia a dia”.

La Carme també assegura que el caràcter li ha canviat al llarg dels anys: “Abans em prenia les coses a la valenta i ara m’ho prenc tot més tranquil·lament”, afirma. No sent que tingui les mateixes limitacions que quan tenia vint anys i li van diagnosticar la malaltia. En aquell moment, va viure dos anys aïllada del seu grup d’amistats i no va ser fins més tard que va veure que podia continuar fent coses. “Vaig poder tirar endavant i, en lloc d’estudiar filologia àrab, em vaig posar a estudiar àrab a l’Escola Oficial d’Idiomes, això em va permetre seguir les classes periòdicament i costejar-me el curs”, relata.

Cal tenir en compte que els casos de la Innocència, la Carme i la T. no són excepcionals, ja que, segons el Departament de Salut de la Generalitat, un 23,7% de la població catalana major de divuit anys experimentarà un trastorn mental al llarg de la seva vida.

Un 51% de les notícies que apareixen als mitjans de comunicació sobre les malalties mentals estan relacionades amb assassinats

he explicat a massa gent la meua dolença, és com si dugués una doble vida; tot i que he superat molts tabús, em falta conèixer-me més i superar el meu autoestigma”. La Innocència evita parlar de la seva patologia perquè, a tots els estaments socials i fins i tot al seu entorn més proper, sent comentaris que li resulten ofensius. Un 51% de les notícies que apareixen als mitjans de comunicació sobre les malalties mentals estan relacionades amb assassinats. Potser és això el que ha dut el 18% de la població a considerar que les malalties mentals són perilloses.

“Per un cantó, tenim por de què dirà la gent i, per l’altre, tenim por de

La millor medicina, creure en una mateixa

La Carme, la Innocència i T. formen part del projecte Obertament, una associació integrada per persones afectades per malalties de salut mental que treballa per vèncer la discriminació que viu el col·lectiu. "Apostem per un canvi social; si no ho fem nosaltres, no ho farà ningú", afirmen les tres activistes. Segons un estudi elaborat per la Universidad Complutense de Madrid, l'any 2009, un 28% de la població manifestava que no faria una entrevista de feina a una persona amb un trastorn mental i un 44,9% de les familiars de persones amb un trastorn mental no llogaria un pis a la persona afectada. "Les coses es poden fer diferent, tant a nivell individual com social", afirma la T., i afegeix: "Jo he fet un canvi a la meua vida que vull transmetre a tothom". Per aquest motiu, va decidir integrar-se al projecte Obertament, juntament amb la Carme i la Innocència, que es van formar i, a partir del mes setembre,

van començar a fer de portaveus voluntàries contra l'estigma.

Després de treballar durant molts anys com a administrativa i comptable, ara, la Innocència es dedica plenament a estar amb els seus dos fills. A més, col·labora en una ONG que treballa l'atenció a persones amb risc d'exclusió social a través de teràpies naturals i alternatives, està implicada en diverses associacions de salut mental i fa de tesorera de l'AMPA de l'escola dels seus fills. Actualment, tant la Carme com la T. s'ocupen de la seva família i col·laboren en una associació de salut, anomenada Emília, on s'han format com a "pacients experts" per servir de suport a d'altres malaltes i conèixer com funciona el sistema sanitari i els entrebancs que s'hi poden trobar. Treballen per assolir l'empoderament de la pròpia malaltia i han dut a terme tallers per donar a conèixer la seva experiència i convertir aquest coneixement en una eina útil per a altres persones.

L'associació Obertament està integrada per persones afectades per malalties de salut mental i treballa per vèncer la discriminació que viu el col·lectiu

- Robert Bonet

Una salut mental sense discriminacions

"L'estigma és la principal preocupació per als professionals de la salut mental", afirma Miquel Juncosa, coordinador tècnic del projecte Obertament. Per aquest motiu, des de fa prop de cinc anys, diferents agents del sector van començar a parlar d'unir esforços per fer front als prejudicis socials, cosa que va fructificar a finals de 2010 amb la creació de l'associació Obertament. L'entitat és una aliança de més del 90% de les entitats que treballen en el sector de la salut mental. Les organitzacions fundadores són l'Associació de persones amb trastorn mental (ADEMM), la Federació d'associacions de familiars i usuaris (FECAFAMM), el Fòrum de Salut Mental, la Unió Catalana d'Hospitals i el Consorci de Salut i Social de Catalunya (entitats proveïdores de serveis).

Des d'un inici, l'aliança s'ha emmirallat en experiències d'altres països amb la idea d'adaptar-les al territori català. En aquest sentit, l'estratègia d'Obertament s'ha constituït a partir de la referència d'iniciatives internacionals com l'anglesa Time to Change, que fomenta el contacte social de les persones que pateixen patologies mentals introduint-les en àmbits comunitaris amb l'objectiu que la relació directa amb la gent afectada aconsegueixi trencar la barrera de l'estigma; See Me, a Escòcia, que fa molts anys que està implicada en el moviment de primera persona, que aposta perquè les persones malaltes siguin les que sensibilitzin les periodistes, professionals sociosanitàries i alumnes d'institut, o Like Minds, Like Mine, a Nova Zelanda, un programa públic que defensa la implicació de les afectades en la sensibilització, reivindica els drets de les malaltes i treballa per un model social no biomèdic a l'hora de concebre els trastorns mentals.

Com assenyala Miquel Juncosa: "La cultura de la societat d'aquests països és diferent i els recursos socials i sanitaris de què disposa el sector són molt més amplis". "A Escòcia, hi ha un moviment d'usuaris molt potent que reivindica els drets dels ciutadans que pateixen malalties de salut mental des de fa anys", expressa Juncosa.

La societat té por i molt poc coneixement sobre les malalties mentals. Això fa que les persones que viuen amb aquestes patologies no surtin de l'armari per temor de quedar-se sense feina, ser discriminades pel veïnat, etc. Així ho descriu Juncosa, segons el qual l'estigmatització del col·lectiu que pateix aquestes malalties fa que les mateixes afectades s'autoestigmatitzin. "Cal que el col·lectiu disposi d'una xarxa de suport en el moment de fer públic el seu trastorn", suggereix Juncosa. Per aquest motiu, Obertament fa campanya als mitjans de comunicació per sensibilitzar la societat que els problemes de salut mental són corrents i quotidians i que les malaltes tenen els mateixos drets que la resta de persones no malaltes. D'altra banda, l'associació basa bona part del treball a donar eines perquè les persones que pateixen aquestes dolences reivindicuin els seus drets.

Una xarxa de voluntàries contra l'estigma

Des del mes de maig d'enguany, Obertament ha començat a captar l'atenció de persones que pateixen trastorns mentals perquè participin del projecte com a voluntàries. Actualment, l'associació disposa de més de 30 persones que pateixen malalties mentals i participen en el projecte com a activistes voluntàries. L'objectiu de l'associació és formar 150 persones a tot Catalunya de cara al 2014 per generar deu equips locals de lluita contra l'estigma repartits pel territori.

Terra irredempta

FOTOGRAFIA: Robert Bonet

Esperem que la dona estigui picant de mans i que sigui el màrqueting polític el que cridi l'atenció al jove llagrimós del darrere... si no, qualsevol diria que Artur Mas se'ls ha aparegut per polir la divina justícia que tant mortifica Madrid. Esperem que sigui l'emoció pròpia de les marxes multitudinàries la que impregni els porus d'aquests manifestants i no la creença mística que estan escrivint la Història.

Estimat *President*, no ets el messies que promet pulcra llibertat i independència eterna; ni tan sols descendent de Guifré el Pelós; ets fill de la política gens èpica que utilitza brillantines per dissimular les quimeres dels pans i els peixos, s'anomenin Crespo i els seus hospitals o Oriol Pujol i els seus jocs de les ITV. Per més que els teus aires de grandesa pretenguin embolicar-te amb una senyera de seda oriental, el sentiment de terra irredempta s'aixeca des de baix... amb els genolls clavats al sòl i utilitzant la bandera per

assecar la suor –allò que la burgesia ha eliminat del seu sistema hormonal– i les llàgrimes.

La sobirania real resideix en la gent que sap que, si és Espanya qui té la culpa, és pel seu sistema capitalista d'organització social, del qual Catalunya tampoc es desfaria si estigués a les vostres mans. La sobirania real del poble català és la que aprofitarà els moments convulsos que li entregueu per *creuar-se* contra els artífexs de la terra promesa a la qual ens esteu sotmetent, tant vosaltres com els vostres amics espanyols i europeus.

I com passa sempre en la Història –escrita pels que no teniu pudor ni vergonya–, el problema el té la senyora de la imatge i també la marea humana que l'acompanyava. Encara que aquesta vegada serà doble: sobreviure al despotisme al qual ens heu crucificat amb la vostra imperiosa gestió i netejar-nos de tots els bocs expiatoris que pretengueu vendre'ns.

Ciro Morales

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info
RADIO

Noves retallades a la plantilla de Catalunya Ràdio mentre el sou dels càrrecs directius continua en secret

L'equip de Catalunya Ràdio ha sofert noves retallades en les prestacions laborals. Arran de la reducció del pressupost públic destinat als mitjans de televisió i ràdio públics catalans, s'han eliminat diverses ajudes de caire social de les quals gaudia la plantilla de Catalunya Ràdio. Les treballadores han quedat sense ajudes de menjador, plans de pensions, fons social i dietes, entre d'altres reduccions. Tot això s'afegeix a les mesures imposades des de la Generalitat a tot el funcionariat públic: la reducció salarial del 5% i la congelació indefinida del sou. Aquestes mesures han estat denunciades

pel comitè d'empresa de Catalunya Ràdio, que ha destacat la falta de diàleg i negociació col·lectiva en la implantació d'aquestes retallades.

El comitè d'empresa també ha denunciat que el sou del director de Catalunya Ràdio, Fèlix Riera, membre d'Unió Democràtica de Catalunya, continui essent secret i el fet que el salari i les dietes no s'estableixin d'acord amb el conveni col·lectiu, sinó de manera individual (cosa que dificulta encara més esbrinar el salari que percep el president de l'emissora).

La situació de secretisme s'aplica als altres càrrecs directius de les principals institucions públi-

ques de l'audiovisual catalanes. El salari d'Eugeni Sallent, director de TVC i exmembre del grup privat català de mitjans de comunicació Godó, tampoc és públic. I pujant encara més, els salaris dels sis membres del consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) també són secrets. En aquest consell de govern, hi trobem el president de la CCMA, Brauli Duart (membre destacat de CIU a l'etapa Pujol), dos membres més de CIU, dos del PSC i un del PP, tots ells amb un sou desonjat per la població i per la plantilla de la corporació. JAVIER BORRÀS ARUMÍ

El salari i les dietes del director de Catalunya Ràdio, Fèlix Riera, no s'estableixen d'acord amb el conveni col·lectiu, sinó de manera individual

INTERNET

Infotraf o com seguir conferències via Twitter

Infotraf és un projecte ideat per un conjunt d'alumnes de la Universitat Autònoma de Barcelona amb l'objectiu "d'informar" sobre conferències mitjançant la xarxa social Twitter. La seva metodologia és aquesta: alguna integrant d'Infotraf assisteix a una conferència concreta i, mentre es fa, va piulant les frases més destacades de les ponències. Després de la xerrada, penja un resum sobre els continguts i les formes de la

conferència en qüestió al seu bloc. Segons la gent que integra Infotraf, l'objectiu és "mostrar de manera general els continguts de les conferències on anem, però sempre des del nostre punt de vista subjectiu".

El projecte té coses bones: si no pots anar a una conferència que et podria interessar, pots accedir a un resum breu del que diuen les ponents a temps real. A més, pots fer preguntes sobre els continguts de la xerrada a les membres d'Info-

traf mitjançant Twitter. La part dolenta: els missatges que es poden enviar amb els 140 caràcters que permet Twitter ofereixen una visió força reduccionista. Tot i que s'intenta suplir aquesta mancança mitjançant el bloc, és difícil poder substituir una xerrada oral amb un resum subjectiu escrit. Una altra complicació és la poca experiència que tenen les membres d'Infotraf en alguns camps: com que volen opinar sobre diferents àmbits del

coneixement, algunes de les visions que aporten poden ser poc fonamentades o basades únicament en els coneixements adquirits durant la conferència.

El projecte cobreix un nínxol informatiu que encara no ha estat gens explotat; aquesta pot ser la seva millor aposta. Malgrat tot, cal veure quin desenvolupament tindrà i l'interès del públic per aquest tipus d'iniciativa informativa. JAVIER BORRÀS ARUMÍ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienza i Zpirtu.

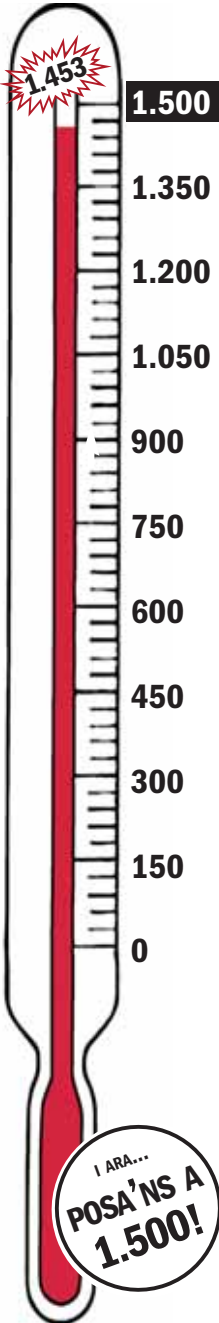
ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, espai directa

. SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

Saps que és el **COMPLEMENT DIRECTA***?

Si et **SUBSCRIS** a **LA DIRECTA** rebràs un carnet amb el que gaudir de **DESCOMPTES I PROMOCIONS**.

Una eina per promoure
l'ECONOMIA SOLIDÀRIA
i el CONSUM CRÍTIC

SENSE INTERMEDIÀRIES!
Relacionat DIRECTAMENT
amb les PRODUCTORES.

entra a setmanaridirecta.info/complement-directa
i descobreix tot el que t'oferim.

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUI-NARDÓ:** Llibreria Rocaguarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15 | Koiton club · Rosend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Espugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca-Església de Santa Eulàlia 11. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distributives · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kreperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TARREGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Café Tendur · Històriadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Butlleta de subscripció **SETMANARI DE COMUNICACIÓ**

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?
 ____

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ALEMANYA · GRUPS DE REFUGIADES ABANDONEN ELS CAMPS D'INTERNAMENT I MARXEN FINS A BERLÍN PER FER UNA ACAMPADA INDEFINIDA

Rebel·lió contra la normativa d'asil alemanya

Roger Suso
Berlín

Prop de 5.000 persones van sortir al carrer el dissabte 13 d'octubre per participar en una manifestació sorollosa que va recórrer el centre de Berlín per denunciar la situació difícil i miserable que viuen les refugiades i les persones sol·licitants d'asil a Alemanya. La marxa, que va començar a Oranienplatz (al barri de Kreuzberg) i va acabar davant del Reichstag amb l'entrega d'un recull de demandes a les autoritats, s'inclou dins la campanya, iniciada fa un mes, de denúncia i visualització de les condicions a què està sotmès aquest col·lectiu, ignorat per la classe política, pels grans mitjans de comunicació i també per la majoria de la societat alemanya benestant.

El suïcidi, aquest any, de dos joves refugiats iranians, Muhammad Rahsepar al camp d'internament de refugiades de Würzburg i Samir Hashemi al de Kirchheim unter Teck, ha estat la guspira que ha encès una protesta inèdita que va començar a principis de setembre a la ciutat bavaresa de Würzburg amb diverses vagues de fam, cosides de boca i una caminada de protesta que ha culminat, després de més de 600 km i 28 dies, a Berlín, amb una acampada indefinida a Oranienplatz de 200 persones procedents de centres de tot Alemanya. Les perso-

La llei alemanya prohibeix a les sol·licitants d'asil buscar feina o viatjar

nes sol·licitants d'asil que acampen amb iglús i carpes de circ provenen de diversos indrets, tots ells assolats per conflictes o per l'autoritarisme: l'Afganistan, Tunísia, Síria, l'Iraq, Bòsnia, el Sudan, Burundi, Benín i el Camerun. Tanmateix, el gruix de la gent prové de l'Iran.

Ferdinand és llicenciat en Dret i participa a l'acampada. Té 25 anys i és del Camerun. El seu pare va ser assassinat per ordre del president camerunès Paul Biya. "Estant dins el govern, s'hi va oposar i ho va pa-

Més de 200 persones procedents de centres de tot Alemanya han acampat a Oranienplatz, al barri berlinès de Kreuzberg

gar amb la vida", explica Ferdinand. "Aleshores, vaig fugir del país creuant el fortificat estret de Gibraltar. Les represàlies a la meua família no cessaven". Fa anys que viu a Alemanya i encara no ha aconseguit l'estatus de refugiat. La incertesa de la seva situació l'angoixa. Encara no sap si podrà romandre legalment a Alemanya o serà deportat. Pensa que l'acampada no és la finalitat de les mobilitzacions, sinó un mitjà de protesta, una acció més. "Fins i tot s'hi està millor perquè, als albergs governamentals, les condicions són lúmpen i inhumanes", testifica. "La naturalesa del sistema europeu és la deportació d'immigrants sense papers i refugiades. Per molta reforma que es faci, el sistema s'ha de canviar". D'acord amb aquesta idea, prop de 50 activistes van ocupar l'ambaixada de Nigèria a Berlín durant unes hores per denunciar la col·laboració dels estats africans en les deportacions que duen a terme els països de la UE.

Abdullah (nom canviat) té 28 anys i és originari del Kurdistan iranià. Actiu en els moviments estudiantils d'esquerra i activista pel dret d'autodeterminació del poble

kurd, va haver de fugir del país quan, a causa de la seva militància política, va començar a tèmper per la seva vida. Fa nou mesos que Abdullah va arribar a Alemanya i ja ha passat pels camps d'internament de Würzburg, Regensburg i Bamberg. "He estat tancat, aïllat de la societat i amb la prohibició de treballar, sense

El partit neonazi NPD va intentar atacar la marxa a Erfurt

diners, tornant-me boig i amb la por de la deportació al cos. Ara lluito per canviar-ho. Sé que, legalment, no puc sortir del terme municipal de Würzburg i estar a Berlín, però no ens queda alternativa si volem aconseguir la llibertat", sentència.

Així doncs, amb l'acampada, el col·lectiu de persones sol·licitants d'asil reclama acabar amb el *residenzpflicht*, la llei que les confina a viure en centres d'internament -la majoria d'ells en condicions pèssimes i situats als afores de les poblacions o en antigues casernes militars- i els prohibeix abandonar el

lloc de residència assignada i viatjar a d'altres ciutats. També demanen l'abolició de la prohibició a què estan subjectes de buscar feina de manera autònoma i d'accedir a cursos oficials de llengua alemanya, a més de la fi de les deportacions, del racisme policial i de les targetes de racionament, sistema que les obliga a comprar un tipus de menjar concret i en uns establiments concrets -com ara els supermercats de la cadena REWE. Com a darrer punt, l'assemblea d'Oranienplatz demana a les autoritats que s'atorguin permisos de residència a les persones refugiades i que s'agilitzi el procediment d'asil, ja que el procés acostuma a trigar anys i representa un desgast psicològic elevadíssim.

Tot i que l'acampada ha tingut un ressò mediàtic positiu, l'acció coincideix amb l'aflorament del racisme institucional i l'atrinxerament del govern central democratacristià i el seu referent bavarès contra un possible canvi de les lleis d'asil i les demandes del col·lectiu acampat. Per la ministra d'Afers Socials de Baviera, Christine Haderthauer, "més de dos terços de les sol·licitants d'asil abusen de l'hospi-

talitat alemanya i, per tant, han de tornar als indrets d'on vénen". Per la seva part, el ministre d'Interior, Hans-Peter Friedrich, ha anunciat que el govern central "adoptarà mesures urgents per evitar l'abús del dret a l'asil" i el ministre d'Interior de Baixa Saxònia, Uwe Schünemann, ha afirmat que "el 100% de les sol·licitants d'asil de Sèrbia i Macedònia, en particular les comunitats zingares, abusen del tracte alemany i dels beneficis socials". La ultradreta també ha pres partit en aquest debat. Durant la caminada de protesta, el partit neonazi NPD va intentar atacar la marxa a Erfurt i es va contramanifestar a Potsdam. La formació nacionalxovinista i antiimmigració Pro Alemanya es va concentrar davant del Reichstag contra l'acampada i els camps d'internament de Wolgast i Waßmannsdorf van ser apedregats i pintats amb esvàstiques i lemes de record al pogram de Rostock-Lichtenhagen, o-corregut l'any 1992. Malgrat tot, Ferdinand, Abdullah i l'assemblea ho tenen clar: pensen romandre a Oranienplatz amb determinació fins que s'implementin les seves demandes.

ROGER SUSO

, roda el món

EUA · EL GOVERNADOR DE WISCONSIN VOL IMPEDIR QUE ELS SINDICATS TINGUIN CAPACITAT PER NEGOCIAR CONVENIS COL·LECTIUS

La gran batalla sindical nord-americana

Josh Aden
Califòrnia

Als Estats Units es troben enmig d'una gran batalla ideològica, una lluita entre les classes treballadores i l'empresariat que s'arrossega des de fa generacions i que, darrerament, ha pujat de to. Els sindicats han estat un element clau en la història dels Estats Units des dels inicis de l'era industrial. Al voltant del 37% de les empleades públiques dels EUA estan sindicades. Això inclou mestres, policies, bombers, personal mèdic i treballadores de manteniment i neteja de les ciutats, que, amb l'excusa de la crisi financera, han estat blanc d'atacs. Els governadors dels estats han intentat reparar els grans forats dels seus pressupostos amb retallades a l'educació, en primera instància. Els contractes sindicals, però, s'interposen en el camí de les retallades i la classe política conservadora ha reaccionat acusant els sindicats de mestres de malgastar diners de les contribuents i de dificultar un bon rendiment escolar posant traves a l'acomodament del mal professorat.

Els sectors conservadors diuen que no és patriòtic negociar contractes de treball amb l'Estat

A Wisconsin, el governador republicà Scott Walker i l'assemblea estatal han aprovat unes mesures sense precedents amb l'objectiu de desactivar els sindicats del funcionari. El pla de Walker, que arran d'això s'ha convertit en el personatge favorit del Partit Republicà, és anul·lar la capacitat dels sindicats de negociar els contractes de

SITTHIXAY DITTHAVONG

El professorat de les escoles públiques de Chicago es manifesta davant el John Marshall Metropolitan High School el 12 de setembre

treball amb l'Estat. A més, això invalida tots els contractes anteriors, els acords referents a les assegurances de salut i les pensions, i permet que l'Estat repari el dèficit públic a costa de la classe treballadora.

El projecte de llei de Wisconsin rep un suport molt important d'elements reaccionaris dretans com el locutor Rush Limbaugh, que ha declarat que "els sindicats del sector públic, per definició, negocien contra el poble nord-americà". El debat laboral s'ha deteriorat fins al punt que els sectors conservadors diuen que no és patriòtic negociar contractes de treball amb l'Estat. Avui dia, voler millorar les condicions salarials mitjançant un conveni col·lectiu resulta antipatriòtic.

Tot plegat no ha agradat gaire als treballadors i les treballadores de Wisconsin, que ja patien prou l'impacte de la crisi econòmica. El mes de setembre, van esclatar les protestes contra la nova llei. Milers de persones van sortir al carrer i, ara, la llei està sota revisió judicial. El professorat de Chicago, que tam-

bé es va declarar en vaga el mes de setembre i va forçar el tancament dels centres educatius durant set dies al districte escolar més gran dels Estats Units, va aconseguir el conveni col·lectiu. La setmana passada, el personal no sindicat dels supermercats Wal-Mart va dur a terme la primera vaga en 50 anys d'història de la firma. Es van fer piquets a 28 botigues de dotze estats del país. L'organització ha anunciat que convocarà més protestes si no es compleixen les seves demandes.

A finals del segle XIX i XX, les activistes van lluitar pel dret a sindicat-se i per obtenir normes de seguretat laboral bàsiques. Els sindicats i les vagues van permetre que s'aconguessin algunes reformes socials com les lleis contra el treball infantil, el salari mínim i la jornada laboral de vuit hores. L'adhésió sindical va viure el seu clímax després a la Segona Guerra Mundial i va portar les pensions de jubilació i els beneficis mèdics a la classe treballadora. S'estima que,

als anys 50, un 35% de les treballadores dels EUA estaven sindicades. L'estabilitat que va generar l'acció sindical va ser la base de la construcció de la pròspera classe mitjana nord-americana.

Des de la dècada de 1980, però, la classe mitjana nord-americana no ha fet cap progrés significatiu. Des de l'era Reagan, l'empresariat ha guanyat la batalla. Quan l'Oficina d'Estadístiques Laborals va començar a recopilar dades sindicals, el 1983, més del 20% de les treballadores nord-americanes estaven sindicades. A partir de 2011, el nombre ha minvat de manera dràstica fins arribar a un 11,8%. Hi ha diverses raons que expliquen la forta caiguda de l'afiliació sindical.

L'economia dels EUA està en procés de canvi tecnològic i estructural. S'està passant d'una economia basada en la fabricació de béns reals a un model basat en els productes financers i les inversions especulatives. Les treballadores estan atrapades en aquests canvis, però el que realment pres-

siona els sindicats és el fet que les empreses nord-americanes subcontractin la major part de la seva producció.

La globalització ha desconectat els agents industrials rics de la força de treball, que és la que crea la riquesa. La desconexió permet que l'empresa busqui mà d'obra internacional barata, cosa que desarticula la feina dels sindicats del sector privat dels EUA; només el 6,9% de la força laboral industrial privada està sindicada des de 2011.

Mentrestant, l'empresariat conservador i diferents comentaristes de dreta han contribuït, a través dels mitjans, a alimentar el debat nacional contra els sindicats.

Quan l'economia va caure, el 2008, els sectors conservadors van ignorar els jocs que feien els bancs amb l'economia mundial i, en canvi, van culpar els sindicats i l'excés de regulació governamental. Quan la indústria nord-americana de l'automòbil va estar a punt de col·lapsar, la classe política conservadora i els líders empresarials no van dir que era a causa dels mals models de negoci adoptats o d'un error d'apreciació del mercat, van donar la culpa als contractes sindicals, que havien encarat massa el cost de la mà d'obra. Segons aquestes veus, els contractes havien fet que les empreses nord-americanes d'automòbils fossin poc competitives al mercat global. Lamentablement, gran part de la classe treballadora nord-americana es va creure aquest discurs i va votar contra el seu propi interès.

Tot i així, sembla que, avui, les treballadores dels Estats Units, cansades de la retòrica de la crisi econòmica i vigoritzades per una nova consciència de classe gràcies al moviment Occupy Wall Street, s'estan tornant a activar. La qüestió és si n'hi haurà prou, amb aquesta nova onada de protestes i vagues.

10 anys
HACE COLOR
POP MUSIC ROCK LIFE

ZULOAK RIOT PARTY! · FESTA DE LA PEL·LICULA ZULOAK
13 OCTUBRE · MUSIC HALL · BARCELONA

ZULOAK + FORATS ASMATICS

RAMBA CATALUNYA 2-4 · OBERTURA PORTES 20H · CONCERT 20:30H · ANTICIPADA WWW.MUSICHELL.ES 10€ · GUIXETA 12€

EGIPTE · DESPRÉS DELS 100 PRIMERS DIES DE GOVERN NOMÉS S'HAN ACOMPLERT 9 DE LES 64 MESURES PROMESSES

L'immobilisme del president Mursi

EGYPTIAN PRESIDENCY

Mursi, assegut entre dos alts càrrecs militars, durant una cerimònia de graduació de cadets al Caire el mes d'agost

Cada vegada més gent acusa Mursi de seguir el camí traçat per l'antic règim

Marc Almodóvar
El Caire (Egipte)

“Mursi repeteix el que feia Hosni Mubarak”. L'escriptor Alaa el Aswani es mostrava així de contundent després de veure que el president egipci commemorava la pretesa victòria militar sobre Israel de l'octubre del 73. En un estadi ple de gom a gom, el president islamista es va fer un bany de masses passejant-se en un descapotable i saludant la claca entregada. Una imatge faràdica que va fer que li caigués una pluja de crítiques als mitjans de comunicació. Mursi va voler aprofitar les celebracions militars del 6 d'octubre per fer balanç dels seus primers 100 dies com a president d'Egipte, una data marcada durant la campanya electoral i segellada al programa electoral d'el-Nahda (el renaixement, en àrab). Durant un discurs molt llarg, va defensar que havia assolit un 65% del programa promès i s'encoratjava a tirar endavant el repte.

Però aquestes xifres es contradueixen amb les sensacions que es

viuen a peu de carrer. Segons el *morsimetre* (una eina de monitoratge a la xarxa sobre l'acompliment del programa electoral dels 100 dies), durant aquest termini, tan sols s'havien acomplert 9 de les 64 promeses fetes. Segons la mateixa web, el president està treballant en unes altres 23 promeses i no hi ha hagut cap mena de moviment en la meitat dels casos. Les llargues cues per aconseguir pa subvencionat, els problemes dels subministraments o els eterns embussos de trànsit estan minant la paciència d'un poble que no acaba d'experimentar el canvi.

Des de finals d'estiu, Egipte està afrontant una de les onades de mobilitzacions obreres més importants des de la caiguda del dictador Mubarak. Moltes d'aquestes lluites són reprimides per la policia i impliquen l'acomiadament de líders sindicals de marcat caire polític, fet que va portar la Unió de Sindicats Independents a declarar que les actituds del govern actual no diferien gaire de les de Mubarak. A punt d'assolir l'acord definitiu per al préstec amb l'FMI que tant van demonitzar quan eren a l'oposició,

les polítiques econòmiques semblen seguir el camí traçat per l'antic règim. En matèria de drets humans, tampoc sembla que s'hagi avançat molt. Segons un informe recent del centre Nadeem, 34 persones haurien mort sota custòdia policial durant aquest període i 88 més haurien patit tortures.

Egipte està afrontant una de les onades de mobilitzacions obreres més importants des de la caiguda de Mubarak

La indignació va fer que diversos autocars de la germandat fossin presa de les flames el dia 12 d'octubre, després de l'esclat d'enfrontaments entre grups partidaris i opositors als islamistes a l'emblemàtica plaça Tahrir. Els sectors partidaris dels Germans Musulmans demanen

temps per complir el programa. El germà del president va sortir als mitjans afirmant que Mursi “no disposa de la llàntia màgica d'Alad”, mentre alguns líders, per donar una pròrroga que permeti assolir els objectius a última hora, discutien sobre la data que s'havia de començar a considerar que Mursi havia pres possessió real del càrrec. Alguns fins i tot van arribar a negar l'existència del programa el-Nahda amb què Mursi es va presentar a les eleccions. Així ho expressava Khairat Shater en una conferència l'estiu passat, afirmant que el-Nahda era més aviat una idea. Però la realitat és que el programa electoral d'el-Nahda és un document de 81 pàgines completament detallat i descairegable a la xarxa que, 100 dies després que Mursi accedís al càrrec, no acaba de ser palpable a peu de carrer.

Per mirar de calmar les masses i com a regal dels 100 dies, el president va oferir una amnistia a les preses polítiques des de la caiguda del president Mubarak. Un gest simbòlic destacat del qual es podrien beneficiar els milers de persones detingudes des de la caiguda

del *rais*. Entre elles, la vintena d'oficials de l'exèrcit que es van posicionar a favor de la revolució. Però l'amnistia no resol els milers de casos de civils empresonades per la justícia militar ni els casos de la mainada del carrer detinguda durant les protestes.

Com si es tractés d'un joc de cartes, dos dies després, la justícia egípcia va absoldre de tota responsabilitat la vintena de persones encausades en l'atac contra manifestants de la plaça Tahrir del 3 de febrer de 2011, conegut mediàticament com la *batalla dels camells*. Entre aquesta gent, hi havia figures destacades del règim Mubarak acusades de contractar matons a sou per desallotjar la plaça per la força. L'absolució va obrir una crisi expressa al país. Mursi va decidir destituir el fiscal general, sota l'acusació, indirectament, d'estar darrere l'entorquiment dels processos judicials, i el va enviar al Vaticà com a ambaixador egipci. Però la pressió de la judicatura va obligar el president a fer un pas enrere i acceptar la continuïtat d'Abd el Maged Mahmud a la fiscalia fins que arribi a la jubilació.

I CONFERÈNCIA ESTATAL PER AL BOICOT, DESINVERSIONS
I SANCTIONS (BDS) CONTRA L'APARTEID ISRAELIÀ

“AHIR SUD-ÀFRICA, AVUI PALESTINA”

-Barcelona, 19, 20 i 21 d'octubre de 2012-

<http://conferenciaibds.org/>   <http://www.bdsicohony.org/>

DIVENDRES, 19 D'OCTUBRE LLOC: CAIBET D'HISTORIBANCS
19.30h. CONFERÈNCIA: “OHRESSO NAJIN, BATTALIA: ANARIBDI A SUN-ÀFRICA I PALESTINA” MERRISS NOLAN (SUN-ÀFRICA).

DIVENDRES, 20 D'OCTUBRE LLOC: CAIBET D'HISTORIBANCS
18h. PROIECCIO NAJIN CAIBET: PROIECCIO IBIERE LES RELIQUIS MILITARS ISRAELI. ENVIIE A CAIBET D'ALUMINIBI-POLIBI. PROIECCIO IBIERE DIBET INTERNACIONAL I EL TRIBUNAL PENAL I EL CAS DE DIBET BANDA I SIBANIS SIBANIS.

18h. CONFERÈNCIA: “EL DIBET DEL PUBLE NAJIN I EL BOMBIBET BDS: DIBET A LA LIBERTAT, LA JUSTITIA I LA SOLIDARITAT” MERRISS NOLAN (PALESTINA) “ÈS ISRAEL UN ESTAT DE DIBETIBET?” IBIERE PARRIS (ISRAEL).

DIVENDRES, 21 D'OCTUBRE LLOC: CAIBET D'HISTORIBANCS
LLOC: CAIBET NAJIN 18h. PROIECCIO JUDICIALMENTAL. “REIBETIBI IBIERE ANARIBDI”. DIBET ANA NAJIN I IBIERE DIBETIBI. 19 h.

INSCRIPCIOIBI
MERRISS NOLAN (PALESTINA) / IBIERE PARRIS (ISRAEL) / IBIERE DIBETIBI (PALESTINA)

expressions

expressions@setmanaridirecta.info

El desembarcament de la cultura lliure

Cinquena edició dels oXcars i del Free Culture Forum

Els oXcars, autodefinits com l'esdeveniment més important de cultura lliure de tots els temps, tornen a la càrrega amb una edició especial, la cinquena, que acollirà la Sala Apolo el proper dijous 25 d'octubre. Una nit de 'show' lliure que promet ser memorable i que precedirà l'inici del Free Culture Forum (FCForum), que se celebrarà durant els dos dies següents a l'espai Arts Santa Mònica de Barcelona.

Estel Barbé

expressions@setmanaridirecta.info

Alliberar la ciutadania dels abusos de la SGAE i d'altres indústries culturals, tot defensant la neutralitat de la xarxa per una democràcia, una informació i una cultura lliures. X.net (antiga EXGAE), la plataforma organitzadora dels Oxcars i del Free Culture Forum, té molt clar que els models que proposa la indústria cultural estan completa-

ment obsolets. Per això presenta uns oXcars carregats de projectes innovadors, que trenquen amb la fal·làcia que afirma que les descàrregues a la xarxa estan matant de gana les artistes. Personatges com Cory Doctorow, l'actor i cineasta Paco León, l'escriptor Andreu Martín i el llargmetratge *[NO-RES]* seran els encarregats de demostrar que els models sostenibles de compartir el coneixement de la cultura existeixen, es practiquen i, a sobre, funcionen.

oXcars

Dijous 25 d'octubre
20:30h. Sala Apolo Barcelona

FREE CULTURE FORUM: 26 i
27 d'octubre durant tot el dia.
Arts Santa Mònica Barcelona

+INFO: whois-x.net

El FCForum és una trobada internacional que reuneix organitzacions i persones implicades en la lluita per la defensa d'Internet i de la cultura lliure

'Crowdfunding': més enllà de la gestió de la misèria

El FCForum tindrà diversos escenaris oberts, amb la voluntat de coordinar, un any més, una agenda comuna i un marc d'acció internacional per temes vinculats a la cultura lliure i a l'accés compartit al coneixement. Un dels eixos principals se centrarà en l'estudi elaborat per la mateixa X.net amb la idea -com afirmen elles mateixes- "de transformar el crowdfunding en una eina real de finançament i no en una simple gestió de la misèria". El punt de partida és defugir el crowdfunding dels que espren les famílies, les amistats i les conegudes i analitzar quins canvis legals caldrien perquè aquestes eines generessin un model de finançament cultural molt més *mainstream*. Tot plegat, amb diversos exemples, com el crowdfunding més ràpid de la

història, la iniciativa ciutadana *15mparato*, que inicialment demanava 16.000 euros per afrontar els costos d'una querrela contra Rodrigo Rato i en va obtenir 19.413 en menys de vint-i-quatre hores i amb col·lapse del servidor inclòs.

Un dels altres àmbits centrals continuarà sent la democràcia en xarxa, l'accés a la informació i la defensa de la neutralitat d'Internet, aquest gran espai comú del compartir que cada vegada rep més atacs que s'encaminen cap al seu control. X.net denuncia que, més enllà dels interessos dels grans lobbies culturals, cada cop més, els governs s'interessen per entendre i dominar aquesta gran xarxa que s'està consolidant com un espai real d'organització política i, sobre-tot, d'aprofundiment democràtic.

Quant costa compartir?

Dos dels grans protagonistes dels oXcars d'enguany són la comunitat virtual Taringa! i el servei - encara no llançat- de Megabox. Són sistemes que proposen compartir els

ingressos que generen les descàrregues a la xarxa directament amb les autores per estalviar-se l'enriquiment de les agències intermediàries i, en definitiva, obviar-les. Aquests models

permeten monitoritzar quantes descàrregues i reproduccions tenen les artistes i, a partir d'aquí, construir un nou model de repartiment d'ingressos.

Taringa! i el seu projecte *Taringa Musica* -una comunitat virtual amb setze milions d'usuàries instal·lada a l'Amèrica Llatina principalment- ja s'ha vist involucrada en diversos plets interposats per les grans multinacionals culturals, tot i que, de moment, els ha guanyat tots. Megabox té un altre origen, és un dels darrers projectes de Megaupload, que s'havia de presentar just abans de la detenció dels seus fundadors i del conegut Kim DotCom. La idea inicial: crear una botiga de música on s'oferiria un 90% dels guanys a les artistes que compartissin les seves creacions des d'allà. Les esperances, però, encara no estan perdudes del tot, ja que Kim DotCom ha anunciat que Megabox continua en peu i sortirà a la llum properament.

FESTIVALS

La Barcelona negra a tot volum

Cinquena edició del festival 'Say it loud' sobre cultura i 'black music' contemporànies

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El terme música negra engloba molts gèneres diferents com el funk, el rap, el rhytm&blues, el latin-soul, el hip-hop, el boogaloo, l'ska, el soul, el reggae, el jazz o el dancehall. Gràcies a iniciatives com el cicle *Say it loud* -iniciat el 2008-, molts d'aquests estils han passat de ser desconeguts per la gran majoria de

El col·lectiu Black Salad i La Farinera del Clot organitzen el 'Say it loud' 2012

públic i programats només a festivals o espais més elitistes a tenir un espai únic a la ciutat. El festival no només mostra el vessant musical, sinó també tota la força de la cultura afroamericana i les seves reivindicacions. Enguany es podrà gaudir de la cinquena edició del *Say it loud* al llarg dels dies 19, 20, 26 i 27 d'octubre a la Farinera del Clot.

Els integrants d'Electric Gozarella mostraran el seu peculiar estil anomenat booga-punk al concert del dia 20

Festival Say it loud 2012

Dies 19, 20, 26 i 27 d'octubre
Entrada gratuïta a tots els actes, menys el concert del dia 20.
Centre Cultural La Farinera del Clot. Gran Via de les Corts Catalanes, 837. Barcelona
www.sayitloud.cat

'Music is a mission, not a competition'

Aquesta frase, que conté tota una declaració d'intencions, és un dels ideals de Black Salad, una de les organitzadores del festival. Black Salad és un dels dos col·lectius promotors del primer *Say it loud*.

Des de llavors, l'associació -creada ara fa cinc anys de la mà de dos melòmans de la música amb *groove*- ha volgut portar i acostar aquests gèneres i tota la cultura que els acompanya a altres esdeveniments i punts de

la ciutat, com les festes alternatives de Gràcia i Sants o el cicle de cinema documental *Black is beauty*, organitzat juntament amb la cooperativa La Ciutat Invisible. L'altre col·laboradora en aquest cicle, des del primer

moment, ha estat el Centre Cultural La Farinera del Clot, un equipament gestionat per la Federació d'entitats Clot-Camp de l'Arpa, que es coordina mitjançant el model anomenat *gestió cívica*. El festival és un dels referents de la programació de La Farinera, que el que busca,

precisament, és promoure la música i les arts escèniques al barri i a la ciutat. De fet, un dels aspectes més destacats del cicle és la manera com es gestiona, la gran implicació de les organitzadores i, sobretot, les ganes i la iniciativa de les artistes, més enllà de les actuacions.

Ballant amb Muhammad Ali

Aquest any, una de les figures de la cultura afroamericana que s'ha volgut reivindicar és el gran Muhammad Ali. Al llarg dels anys, s'han recuperat altres personatges com Emory Douglas o Assata Shakur. Així doncs, amb Muhammad Ali d'amfitrió, el ball i la bona música ens acompanyaran durant els quatre dies, unes propostes que, alhora, es podran alternar amb dues exposicions: *Malcom X Jazz Festival*, fotografies sobre l'edició

de 2012 d'aquest festival d'Oakland, i els fonogrames de música africana que l'associació Wiriko ha aplegat en una mostra sota el nom *La representació visual de la música africana*. Aquesta entitat serà l'encarregada de donar el tret de sortida al festival amb la presentació, el dia 19, del documental *Soul Power*. Una altra de les apostes de l'edició d'enguany és poder agrupar entitats, grups, promotores i públic de la música negra al voltant de la taula rodona

del dia 20 d'octubre, sota el títol *La música negra, vici i ofici*, amb la idea d'ajudar a crear sinergies i espais comuns. De fet, en aquest espai, es presentarà el projecte *Blackcelona*, una nova plataforma de comunicació i acció musical al voltant d'aquest estil de música que es fa al territori, juntament amb el nou número de la revista especialitzada i consolidada a l'Estat espanyol *Enlace funk*. Després, arribarà un dels concerts més esperats, amb els barcelonins

Electric Gozarella, un total de vuit músics que experimenten amb el boogaloo i el funk per acabar amb el seu particular *booga-punk*, i els Fire Eaters, amb Eddie Roberts i el seu darrer i aclamat àlbum *Burn!*, tant per les peces originals com per les versions sorprenents que conté. El hip-hop i el rap són els escollits pel concert del dia 26, de la mà de les bandes Beroots Bangers, l'ànima mestissa d'Indee Style i, des de Granada, Freshmakers. Però, sens dubte,

per poder sentir el bo i millor del *sound system* actual, el festival es tancarà el dia 27 amb les vuit hores *Reggae Run* que, des de les 19h i amb entrada gratuïta, compartirà amb les sessions de Rebelmadiaq, Leones Humildes, Dance Crasher, Badalonians, Urtica Sound i Nasharí. Com va dir en Muhammad Ali: "Les teves mans no poden picar allò que els teus ulls no poden veure" ni, en aquest cas, el que les teves orelles no poden sentir.

COMIC

Dues penèlopes que van llevar àncores

L'associació Mujeres Pa'lante engega un documental per retratar dues històries d'empoderament femení

Bufava un migjorn esperançador. Neptú havia esdevingut un orador lacònic que tan sols impregnava les seves paraules de bons presagis. De trets atàvics, ella va decidir hissar les velles i salpar d'aquella terra que l'havia criat, disposada, si calia, a ser l'última polissona de la pastera. Però, a mesura que s'atansava a l'altra banda de l'oceà, aquell horitzó enlluernador es va anar deformant en la realitat crua d'una Catalunya hostil. Pel que sembla, els molls del vell oasi europeu només brillaven de lluny.

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

Elegant, alegre, valenta, sempre havia cregut que aquella dolça brisa la menaria a bon port. Mai no hauria imaginat que acabaria sent víctima de la precarietat laboral més despietada. "La meua és una història feliç", afirma, entusiasmada. A la Ramona, quan parla, li brillen els ulls. Fa tanta patxoca que la van arribar a acomiadar d'una feina per anar "massa" ben vestida. Tot i que la vida no li ha posat les coses fàcils, des que va venir d'Hondures, se sent molt a gust a Catalunya. Ara que s'apropa als seixanta anys, el camí li ofereix un nou repte, aques-

Mujeres Pa'lante ha engegat una campanya de microfinançament a la plataforma Verkami

ta vegada, força engrescador. I és que serà una de les protagonistes del documental que ha engegat l'organització Mujeres Pa'lante, juntament amb l'antropòloga i realitzadora Tanja Wol. "L'associació és la base de la meua vida. M'ha ajudat moltíssim, m'ha donat molta força per tirar endavant". En sentir-ho, la Maritz, una companya de l'associació, l'abraça, emocionada, agrada. I és que la Ramona és tota passió. Enamorada de la cultura i la

Mujeres Pa'lante ha ajudat moltes dones i ha col·laborat en projectes com la creació de Sindillar, un sindicat per a les treballadores de la llar

llengua i orgullosa de sentir-se part de la població autòctona, comenta, amb il·lusió, que podrà explicar, en català, tots els obstacles amb què s'ha trobat pel fet de ser dona i migrant.

A aquesta història d'empoderament, se n'hi entrellaça una altra: la Pilar també ha decidit exposar la seva experiència a la sensibilitat cinematogràfica. La seva també és una història de tenacitat, sensibilitat, audàcia. De ben jove, va deixar l'Amèrica Central per venir a estudiar aquí, però va ensopegar amb més d'un entrebanc. Sent mare soltera i sense-papers, va viure una situació d'explotació laboral en pròpia pell i es va veure obligada a plantar cara a aquells que l'havien contractada. Malgrat tot, ha aconseguit sortir-se'n i, ara, l'únic que demana a la Tanja és que no la retrati com una víctima. "No vull sortir plorant. Ara sóc una dona empoderada".

Així doncs, la peça audiovisual exposarà dues històries de resis-

tència que faran visibles les persones que han quedat més deseparades arran de la crisi: les dones. En concret, la dona migrant, amb tots els desafiaments que suposa aquesta condició dins el sistema capitalista, especialment en un moment de

crisi. Per poder fer possible aquest documental, Mujeres Pa'lante ha engegat una campanya de microfinançament a través de la plataforma Verkami. A hores d'ara, queden dotze dies per aconseguir el pressupost necessari, però el projecte ja ha llevat àncores i les

càmeres han començat a rodar. Davant de l'objectiu, la vida de dues lluitadores que continuen remant per canviar la realitat en què viuen, que continuen lluitant per poder somriure, que continuen batllant per assolir el seu somni: tocar terra ferma.

Lluites que creuen oceans

Abandonar un país no significa abandonar la lluita. Sovint, crear un oceà pot encendre nous camps de batalla. És el cas de Mujeres Pa'lante, una organització de dones migrants sorgida al bressol del col·lectiu Maloka, nascut el 2006 i que va aglutinar migrants de Colòmbia -sobretot, dones- que ja eren activistes al seu país i volien continuar batllant contra el Pla Colòmbia 1, una iniciativa dels EUA que establia un acord comer-

cial desavantatjós amb l'estat sudamericà.

La situació que vivien com a migrants a Catalunya, però, els va fer pensar en una nova forma de militància. Tenien les eines per crear un aixopluc per a totes aquelles dones que estaven vivint un procés migratori i també la consciència política per orientar el seu discurs crític amb el sistema. Des que Mujeres Pa'lante va engegar motors, ha ajudat moltes dones i ha col·laborat en molts

projectes amb d'altres associacions com, per exemple, en la creació de Sindillar, un sindicat per a les treballadores de la llar. Arrelades als moviments socials de Catalunya, el dia 12 d'octubre van participar a la marxa que es va organitzar a l'Hospitalet de Llobregat sota el lema *Res a celebrar, tot per reconèixer* i estan fent mans i mànigues, juntament amb SOS Racisme, per aturar l'onada de xenofòbia que amenaça la societat.

 PEL-LÍCULES

La lluita per la supervivència portada al cinema

L'actor Paco León s'estrena com a director amb 'Carmina o revienta', un llargmetratge en forma de fals documental

Ramon Samblas
expressions@setmanaridirecta.info

Carmina Barrios és una dona que volta els 60 anys. Juntament amb el seu marit i la seva filla i la seva néta, sobreviu amb serioses dificultats econòmiques, que es veuen agreujades per un robatori massiu de pernils al seu bar. Davant la manca de suport de l'empresa d'assegurances, decideix recuperar els diners d'una manera enginyosa i desesperada a parts iguals i, mentrestant, ens explica la cursa d'obstacles que és el seu dia a dia i les seves reflexions sobre la vida.

L'actor Paco León, més conegut pels seus treballs a la televisió, s'estrena com a director amb aquest llargmetratge en forma de fals documental, ajudat de la seva germana i també actriu María -premiada per *La Voz Dormida*- i de la seva mare Carmina Barrios, que s'estrena com a actriu fent d'ella mateixa. Aquests treballs es complementen amb el de Paco Casaus, fent el paper de marit de la protagonista.

En aquesta producció, l'actor i director sevillà ens mostra que, per la gent de baix, tot són pals a les rodes: fracàs escolar, atur, alcoholisme i deutes. L'ofegament econòmic que pateix el seu esta-

bliment familiar i la manca de perspectives tan present al seu entorn no frenen la Carmina en el seu combat diari perquè la família tiri endavant. Els seus enemics són des del cobrador del frac a les asseguradores, passant per *yuppies* que la volen robar o uns *yuppies* al volant d'un cotxe de gamma alta que es neguen a assumir les seves responsabilitats en un accident. Davant de tots ells, la Carmina no s'acovardeix i

Paco León ens mostra que, per la gent de baix, tot són pals a les rodes

es nega activament a ser una víctima. Tot això, en una pel·lícula que, a mesura que va avançant, va guanyant ritme i destapa situacions còmiques i surrealistes a parts iguals. La producció entra de ple en el que s'anomenaria cinema social. *Carmina o revienta* té similituds amb pel·lícules com *Raining stones* de Ken Loach, on també es retraten persones rebutjades pel sistema des de fa anys i on també apareix la celebració d'una primera comunió que

s'acaba convertint en un maldecap per les protagonistes.

El mateix rodatge de la pel·lícula ja és una mostra de les dificultats socials que travessa la majoria de la societat i el món de la cultura. Filmada amb un pressupost molt baix (40.000 euros, segons Paco León) i utilitzant temes musicals amb llicència *creative commons* per la banda sonora, el director va voler fer una estrena simultània al cinema i a Internet, on es pot visualitzar per un preu semblant a la tarifa d'un videoclub (al voltant dels 3 euros). La iniciativa va ser "àmpliament boicotejada" -en paraules del director- per la patronal de les sales de cinema i només la van projectar vint sales a tot l'estat. Aquesta acollida tan freda de les sales contrasta amb el premi que va rebre del Festival de Cinema de Màlaga i amb el fet que, dos dies després de l'estrena, s'haguessin venut el 80% dels DVD i la pel·lícula s'hagués visualitzat prop de 15.000 vegades. S'ha tornat a posar en evidència que el que es projecta a les sales no sempre és el que demana el públic.

+INFO

www.carminaorevienta.com

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ Don Santiago

Roger Costa Puyal

El 23-F va culminar la primera etapa de la *transició*. La passivitat popular davant el cop de Tejero i el fet que la gent es quedés davant del televisor esperant les paraules del rei van marcar l'èxit del testament franquista. La manifestació del 27 de febrer a Madrid, encapçalada per Carrillo i els altres herois de la democràcia -inclòs Fraga-, al crit de "*Viva el rey!*", ho va acabar de deixar tot *atado y bien atado*. Els partits d'esquerres -amb el PCE al capdavant- havien fet la seva part del tracte: desactivar les seves bases, decebant les seves expectatives i reivindicacions. No en va, l'abstenció es va multiplicar per tres entre 1977 i 1980 i la desafiliació del PCE i del PSOE va augmentar més d'un 50%. A les eleccions de 1982, es van recollir els fruits i hi va haver un gir a la dreta. Sembla ser que tothom menys el president Adolfo Suárez coneixia l'*Operación Armada* i Carrillo, que en aquella època s'havia reunit diverses vegades amb el secretari general de la casa reial, Sabino Fernández Campo, també.

Segons Pepe Rei, des de l'any 1977, Carrillo assistia amb normalitat a les recepcions oficials del rei i, fins i tot, presumia que els cambrers de CCOO li guardaven els millors canapès. El monarca l'anomenava *don Santiago*, incomplint el costum reial de tutejar tothom; s'havien fet amics. El rei bromejava amb el Real Partido Comunista de España i Carrillo li reia les gràcies, com la resta de personatges de palau. A principis de 1977, Carrillo es va reunir amb Suárez per tancar els darrers serrells dels seus pactes secrets; el 2 de març, a Madrid va presentar l'*eurocomunisme*; el 9 d'abril, el PCE va ser legalitzat i, a les primeres eleccions generals del juny, va

obtenir un curt 9% dels vots. La tardor de 1974, a París, s'havia reunit amb Nicolás Franco, nebot del dictador i col·laborador de l'aspirant a rei. Carrillo s'havia compromès a fer que el PCE no mogués ni un dit fins que Juan Carlos fos coronat i a reconèixer-lo com a rei a canvi de la legalització del PCE. Carrillo va mantenir aquest pacte en secret i va fer veure que seguia amb la clàssica posició antimonàrquica del PCE. Quan va morir Franco, el novembre de 1975, Carrillo, des de l'estranger, continuava amb aquesta actitud falsa i, en unes declaracions a Oriana Fallaci per al rotatiu italià *l'Europeo*, va dir de Juan Carlos: "Està ficat fins al coll en una aventura que li costarà cara. Quines possibilitats té? Com a molt, ser rei durant uns mesos". Fins l'any 1976, en públic, havia continuat exigint un referèndum sobre la república.

Carrillo, estalinista de tota la vida, va accedir a la secretaria general del PCE l'any 1960. Des d'aleshores, seguint els consells de l'informe de Khrúixtsov al xxè Congrés del PCUS, havia suavitzat les pràctiques estalinistes, però no les havia eliminat; les diferències, les solucionava amb expulsions. El nombre d'afiliacions minvava mentre augmentaven les escissions a la seva esquerra. A partir de 1968 Carrillo va iniciar el seu apropament a l'eurocomunisme del PCI italià i el PCF francès, que consideraven que la revolució era massa difícil de fer i que era millor convertir-se en partits de masses, renunciant a la revolució socialista i acceptant la democràcia capitalista. L'eurocomunisme es va oficialitzar aquell 2 de març de 1977 a Madrid, quan els secretaris generals del PCI -Enrico Berlinguer- i del PCF -Georges Marchais- i del PCE -Don Santiago- en van presentar les línies bàsiques.

agenda directa

BARCELONA

Dissabte 20 d'octubre

Taula rodona:

'Portes obertes: inclusió social i construcció d'una identitat europea de les persones refugiades a la UE'

19h Seu del Servei Civil Internacional (SCI) Catalunya. Carrer del Carme, 95. Amb aquesta taula rodona es vol engegar el projecte *Open Doors, Social inclusion and the construction of European identity*, que pretén aportar més informació al voltant de la situació que viuen les persones refugiades a Catalunya. Hi participaran companys del SCI Itàlia, el SCI Grècia, el SCI Hongria i el Consell de Joventut de Xipre com a part d'un equip investigador. Comptarem amb la participació d'un jove refugiat a Grècia, que ens parlarà de la seva visió sobre les institucions i la seva experiència, un colombià refugiat a l'Estat espanyol i l'experiència d'un voluntari del SCI Cat. Com a entitat experta en la matèria, comptem amb la participació de membres de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat (CCAR), que ens faran una introducció sobre els mecanismes de la sol·licitud d'asil a l'Estat espanyol i sobre la situació de les persones refugiades a Catalunya. 19h Introducció: Què és el SCI? Perquè la inclusió dels refugiats? (SCI Catalunya). 19:15h: Presentació del projecte europeu *Open Doors* (SCI Itàlia). 19:30h: Conflictes al món i l'obligació dels països d'acollir persones refugiades: refugiat a Grècia, membre del SCI, refugiat de Colòmbia a Catalunya, experiència d'un voluntari del SCI. 20h Catalunya com a país acollidor: Sol·licitud d'asil i situació a Catalunya (CCAR). 20:20h Torn de preguntes. Organitza: SCI Catalunya, SCI Itàlia. Mes info: www.sci-cat.org

Conferència Internacional pel Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra l'Estat d'Israel

BARCELONA, 19, 20 i 21 d'octubre

Es ls dies 19, 20, i 21 d'octubre, el Casino d'Hostafrancs acollirà aquesta Primera Conferència pel Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra l'Estat d'Israel, en el marc de la gran campanya internacional, BDS, que s'està desenvolupant amb força èxit a escala mundial, després de set anys d'un treball intens d'enxarxament entre diverses associacions i comitès locals. Tenint en compte la passivitat política internacional davant els crims israelians i el fracàs continuat de les *negociacions de pau*, el 9 de juliol de 2005, més de 160 organitzacions palestines van llançar la Crida de la Societat Civil Palestina al Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra l'Estat d'Israel fins que aquest compleixi amb el dret internacional i respecti els principis universals dels drets humans. La crida exhorta la comunitat internacional a dur a terme una Campanya de Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra Israel fins que aquest Estat compleixi tres demandes bàsiques: acabar amb l'ocupació i la colonització de totes les terres àrabs i desmantellar el mur; reconèixer els drets fonamentals de la població àrab palestina d'Israel amb plena igualtat, i respectar, protegir i promoure el dret de les persones refugiades de tornar a les seves llars i propietats, tal com estipula la resolució 194 de les Nacions Unides.

Divendres 19 d'octubre 19h Presentació de la conferència. 19:30h Conferència: *Opressió racial sistèmica: apartheid a Sud-àfrica i Palestina*, a càrrec de Mbuyiseni Ndlozi.

Dissabte 20 d'octubre 10h tallers temàtics. 16h Ponències: sobre les relacions militars Israel-Espanya, a càrrec d'Alejandro Pozo; *Dret internacional i el Tribunal Russell*, a càrrec de David Bondia i Sabrina Senouci. 18h Conferències: *Els drets del poble Palestí i el moviment BDS: cap a la llibertat, la justícia i la igualtat*, a càrrec de Rafeef Zidadah. *Israel és un Estat d'apartheid*, a càrrec d'Illan Pape. 20h Recital poètic a càrrec de Rafeef Zidadah. **Diumenge 21** d'octubre 18h Projectió documental *Roadmap to Apartheid*, d'Ana Nogueira i Eron Davidson. Lloc: Casinet d'Hostafrancs. C. Rector Triadó, 53.

Més info: www.conferenciabds.wordpress.com

Efecte Cafeïna

22h Ateneu Popular 9 Barris. C. Portlligat, 11-15. També el diumenge 21 d'octubre a les 18h

Circo Puntino us farà gaudir de l'experiència d'un diumenge al matí, dels que no comencen sense un bon cafè... I, justament, l'efecte cafeïna és la guspira

que encén la fantasia, l'estímul a la creativitat, el principi d'un viatge del real a l'oníric, del petit detall al gran impacte. Un espectacle còmic o poètic, on cada objecte està representat sota una llum diferent. Tot es transforma i ens sorprèn. L'Ateneu Popular 9 Barris i La Central del Circ treballen conjuntament per donar suport a projectes de creació d'espectacles de circ mitjançant una residència de creació, una residència tècnica i l'estrena de l'espectacle al teatre de l'Ateneu. Organitza: Ateneu Popular 9 Barris. Més informació: <http://ateneu9b.net/content/circo-puntino-presenta-efetto-cafeina>, www.ateneu9b.net/content/circo-puntino

Dimarts 23 d'octubre

Xerrada i presentació:

'Guerra Social, Tensión Antisocial'

19h Llibreria Rosa de Foc.

C. Joaquín Costa. Un cop superats els obstacles de la no-violència i la democràcia, les lluites populars demostren una tendència tan curiosa com tràgica: l'autoiraicció. Les poques lluites que aconsegueixen la força col·lectiva necessària per derrotar el sistema, l'acaben restaurant. Organitza: La Fella

CALDES DE MONTBUI

Dimecres 17 d'octubre

Xerrada: 'Cooperatives i capitalisme.

Principis ideològics sobre els quals bastir el model cooperatiu'

19:30h al Cafè del Centre. El Centre.

Ateneu Democràtic i Progressista Corredossos de baix, 1.

A càrrec de Josep Manel Busqueta, pastisser i economista, membre del Seminari d'economia crítica Taifa. En el

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de comptabilitat bàsica per a cooperativa de treball a canvi de menús. cafedel-centrecooperativa@gmail.com

Se cedeix terreny de 500m2 (aprox.) per agroculitiu al Baix Penedès. Condicions a conve-nir. cmompeat@yahoo.es

Al *Contrainfos* de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de **community manager**. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi arreu o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@curiosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniarate-ra@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 18

Vents de sud i núvols a la costa. Temperatures a l'alça que seran el prelude de l'arribada d'un front de pluges per sud i ponent.

DIVENDRES 19

Les nuvolades es faran més compactes. Tempestes puntualment fortes a la costa, les pluges guanyaran terreny a tot arreu.

DISSABTE 20

Vents de xaloc. Plugues persistents, amb aiguats puntualment intensos a partir de migdia. Vents de llevant, llamps i trons.

DIUMENGE 21

El temporal de llevant anirà avançant cap el nord i abandonarà les comarques del País Valencià i l'Ebre.

DILLUNS 22

Es trencarà la nuvolositat, baixaran una mica les temperatures i els vents quedaran en calma. La perturbació s'allunya.

DIMARTS 23

La falca anticiclònica ens agafarà de nou dins el seu radi d'acció. Més sol i temperatures en clara recuperació.

marc del primer Cicle de Foment Cooperatiu, intentarem reflexionar al voltant dels principis ideològics sobre els quals s'hauria de bastir el model cooperatiu de treball econòmic. Organitza: Cafè del Centre. Mes informació: ateneuelcentre.blogspot.com/

GRANOLLERS

Divendres 19 d'octubre

Pile on 45

21 a 2h Anònims, Menjars i Pensars
C. Miquel Ricomà, 57. Gourmet djs: Dj Roberteen (Astúries, new wave, revival, freakbeat, garage and mod 60's sound) + Pilé Dj's (jazz, R&B, soul, latin...)
Organitza: Anònims, Menjars i Pensars

PALMA

Dijous dia 18 d'octubre

Presentació del llibre

'Mussolini a la conquesta de les Balears' de Camillo Berneri

20h Assecador dels Tres Cruis
C. Posada de Terra Santa, 3.
Es tracta d'una reedició de l'obra publicada durant la Guerra Civil, escrita per l'anarquista italià Camillo Berneri (1897-1937). En aquest llibre, Berneri demostra les intencions de la Itàlia feixista de conquerir les Illes Balears. Berneri va participar activament en la revolució i, arran de la seva estada a Barcelona, va localitzar la documentació al consolat italià de la ciutat i, a partir d'aquí, escrigué aquest llibre. En aquesta obra, queda clara la intenció italiana d'annexionar les Illes a partir dels anys 20 en endavant. Organitza: La Universitat Lliure de Mallorca i El Grup d'Estudis Llibertaris els Oblidats

Inauguració de La Clau

SANT CELONI, dissabte 20 d'octubre

Després de mesos de feina i arran de l'herència deixada per l'històric Casal Popular Quico Sabaté, la vila de Sant Celoni inaugura un nou projecte transformador i ambiciós, La Clau, a través del micromecenatge i amb la intenció d'aglutinar i fer créixer l'espai social i cultural autogestionari del Baix Montseny. Així doncs, neix un espai per promoure la cultura i l'oci alternatiu, la reflexió crítica i la llibertat d'expressió. De ben segur que hi podreu trobar la DIRECTA. Benvingudes! Programa: 18h Cercavila La Clau: *Benvingut Senyor...* Plaça de la Vila 20h Parla-ments a càrrec del Ger, Can Capablanca, La Clau i David Fernández. C. Alguersuari, 16 (davant La Clau) 21h Sopar popular: 10 euros el tiquet (5 euros el menú infantil). C. Alguersuari. 16 (davant La Clau) 23h Cercavila amb els Timbalers de Can Ramis. De La Clau fins a l'Ateneu de Sant Celoni. 23:30h Concert amb Le Pim Pam Pum i PD Fotlloc. Sala petita de l'Ateneu de Sant Celoni

Tota la informació: www.laclubaixmontseny.org

TÀRREGA

Divendres 19 d'octubre

Presentació de l'anuari de Mèdia.cat

'Els silencis mediàtics de 2011'
20h Biblioteca municipal de Tàrrega
Als Països Catalans, no existeix la censura, però això no vol dir que la llibertat d'informació estigui garantida. L'Anuari Mèdia.cat, editat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils, presenta quinze reportatges en profunditat sobre quinze temàtiques que, durant l'any 2011, van ser silenciades pels mitjans de comunicació. Ponents: Laia Balasch (periodista, autora d'un dels reportatges de l'Anuari Mèdia.cat 2011) i Laia Soldevila (membre del consell de redacció de l'Observatori crític dels mitjans Mèdia.cat).

Organitzen: Observatori Mèdia.cat i el Casal El Rostoll
Mes informació:
<http://www.media.cat/anuari>

TERRASSA

Divendres 19 d'octubre

Presentació del documental 'Operació Garzón contra l'independentisme català'

18h Biblioteca Central de Terrassa
Llibertat.cat, amb el suport d'entitats i associacions com Memòria contra la Tortura i Alerta Solidària, vol posar en marxa el documental *Operació Garzón contra l'independentisme català* per abordar la persecució de l'independentisme de l'any 1992.

Organitza: Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT), ARRAN Terrassa i Grup d'Opinió d'Amics de les Arts.

Dissabte 20 d'octubre

Habitatge: dret social o producte mercantil?

10h Centre Cívic Montserrat Roig
Avinguda de Barcelona, 180.
Hi participaran: Francesc Argemí Frankí, Ferran Morillas i Guillem Fernández. Moderadora: Mireia Cama
Organitza: Cultura-15M Terrassa

VALÈNCIA

Dissabte 20 d'octubre

Ciutat Vella batega

A partir de les 11h a la plaça del Pilar
Una jornada reivindicativa dels barris del centre de València, amb la participació de diverses associacions, col·lectius i organitzacions que treballen al districte. 11h Cercavila pel barri: començarà a la plaça del Carme i acabarà a la plaça del Pilar després de travessar diversos punts calents de Ciutat Vella, com el col·legi Santa Teresa o els solar del Princesa. De 12h a 14h Trobada d'entitats a la plaça del Pilar, amb paradetes, tallers, jocs, activitats i música Actuacions al matí: Muixeranga de València, Grup de Ball del Bassot, Sènior, Nèstor Mir, Coral el Raconet. A partir de les 14h. Dinar popular: paella (cal reservar tiquets per al dinar al Racó de la Corbella, a la Societat Coral el Micalet o a Ca Revolta. Preu: 3 euros). 16:30h. Cafè i Tertúlia: *Ciutat Vella, què volem?* De 18h a 20:30h Música en directe amb: Rafa Xambó, Tio Vicent, El Cifu, Jose el del Saxo, Alain (mim) i Recital d'Estellés. Organitza: Ciutat Vella Batega

Ruta històrica anarquista

EL PRAT DE LLOBREGAT,
Dissabte 20 d'octubre

Programa: 10:45h Inici de la Ruta històrica. Estació de la Renfe. Ruta documentada pels llocs més emblemàtics de la revolució i l'anarquisme local. 14h Actuació Picacrestes, colla dansaire del Prat de Llobregat. 14:30h. Paella popular: amanida, paella, crema catalana o músic, pa i vi inclòs (7 euros) *amb alternativa vegana. 16:30h Recital de poesia llibertària a càrrec de Mariano Martínez. 17h Actuacions musicals a càrrec de Juanito Piquete i Bitxe. Fi de festa amb PD Kropotkin. Organitza: Catarko Prat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Convocatòria contra la violència masclista

DIUMENGE
21 d'octubre

Barcelona 19:30h
Plaça Sant Jaume
Lleida 18:45h
Edifici de La Lotja
Abrera 19h
Plaça de la Constitució
Convoca:
Homes igualitaris

BARCELONA Divendres 19 d'octubre Concentració contra l'atur

10h Plaça Sant Jaume

Més info: <http://assembleadeaturats-barcelona.blogspot.com>

Dissabte 20 d'octubre Can Vies és del barri!

11:30h Plaça de Sants

Més info:
<http://canvies.barri-sants.org/>

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Kalpana Viswanath INVESTIGADORA I ACTIVISTA DE GÈNERE A L'ÍNDIA

“El compromís dels homes és necessari per construir una societat igualitària”

Des de fa dècades, les dones índies combaten un sistema patriarcal que les exclou dels principals espais públics. Sobretot a la ciutat, s'enfronten amb nombrosos indrets hostils a la seva mobilitat; una fractura física i cultural contra la qual lluita el col·lectiu Jagori, on Kalpana Viswanath impulsa tota mena d'accions amb altres companyes activistes. A Nova Delhi, l'actual directora de 'Safe Delhi Project' treballa perquè les dones recuperin l'autoconfiança i perquè la ciutat inclogui la dimensió de gènere en el seu desenvolupament urbanístic. Una tasca ingent que, per Viswanath, necessita la implicació de la resta d'agents.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

LUÍS TATO

Quan et vas involucrar en la lluita pels drets de les dones?

De petita, ja m'interessava el treball a favor dels més vulnerables. Personalment, no he viscut tanta discriminació perquè, durant la meua infància, vaig viure en un entorn força progressista a Tailàndia, però he volgut contribuir a canviar aquesta realitat tan colpidora a l'Índia. Això em va portar a Jagori, on vaig entrar per col·laborar en campanyes que aleshores se centraven en la situació de les dones en l'àmbit religiós.

Com afecta les dones viure a Nova Delhi?

Experimenten diferents formes de violència que tenen relació amb la situació social, econòmica i cultural de la ciutat. Per tant, cal abordar la qüestió des d'una perspectiva holística, orientada a desenvolupar polítiques de canvi. Nova Delhi és una ciutat agradable, però, en general, les dones s'hi senten discriminades.

Què ho provoca?

Principalment, l'agressivitat que genera la presència de persones

d'altres llocs de l'Índia que no senten part d'ella. Però també la planificació dels entorns urbans que condicionen l'ús que en fan les dones, moltes de les quals es veuen indefenses pel domini que en tenen els homes. Per superar-ho, és imprescindible que s'adoptin mesures perquè l'assetjament sexual desaparegui i les dones puguin apropiarse de l'entorn.

“A mesura que les dones hem sortit al carrer, s'han aprovat lleis que ens protegeixen”

S'ha pogut avançar en aquest terreny?

A mesura que les dones hem sortit al carrer, s'han aprovat lleis que ens protegeixen, però encara existeix tensió entre les institucions i una societat angoixada pel que pot passar amb la família tradicional

quan les dones comencem a ser protagonistes de la vida pública.

Quin és el 'leitmotiv' de la vostra tasca?

Treballem perquè les dones s'emoderin i denunciïn la violència i, alhora, emplacem els agents implicats en les polítiques urbanístiques a tenir-les presents. No és fàcil canviar aquestes mentalitats, sobretot entre policies i homes de mitjana edat. Ara bé, amb els joves i adolescents, podem aconseguir-ho. El compromís dels homes és necessari per construir una societat igualitària.

En l'àmbit de la formació, s'educa prou en igualtat?

Ho anem assolint a poc a poc; a banda de trencar amb la idea de l'home treballador i la dona reclusa a casa. Amb aquest propòsit, alguns famosos de la ciutat s'han posicionat contra el maltractament i la violència de gènere a través de campanyes de sensibilització.

En quin model us inspireu per desenvolupar les vostres accions?

Hi ha l'exemple del Canadà, del

qual hem incorporat metodologies referides a la seguretat. Sobretot, conèixer les impressions que tenen les dones quan passen per un lloc determinat. Elles avaluen l'espai i identifiquen allò que consideren insegur. Aquestes activitats, sumades a les marxades en defensa dels seus drets, estan donant resultats.

Quins són els reptes a partir d'ara?

No podem triar què és prioritari perquè el patriarcat impregna totes les esferes de la societat. En tot cas, destacaria l'educació del jovent per explicar que hi ha models diferents als de l'home masculista; la presència de les dones a les institucions i que aquestes incorporin la qüestió de gènere de forma transversal, i la seva visibilitat en l'espai públic. Sense oblidar la lluita contra la societat de consum, els impactes de la qual no ajuden a bastir una societat igualitària. Amb tot, els canvis assolits els darrers anys em fan ser optimista en relació a aquesta lluita tan llarga.

. LA COLUMNA

És l'hora de les mares i els pares en defensa de l'educació pública!

Jordi Ortiz i Lombardía
opinio@setmanaridirecta.info

Assistim a una autèntica amenaça de mort l'ensenyament públic, gratuït, democràtic i laic a l'Estat espanyol. I al nostre país, a més, està en risc el model d'immersió lingüística.

Els darrers dos anys, el govern convergent -amb el suport del PP, no ho oblidéssim pas- s'ha situat a l'avantguarda de les retallades. Ara intenta aprofitar l'investida espanyolista del ministre Wert contra el model d'immersió lingüística per amagar els efectes devastadors de les seves tisores, no menys esmolades que les del ministeri espanyol. Està en risc l'escola pública catalana...perquè l'amenaça és doble i els fronts són dos...i no antagonics.

L'escola catalana serà pública... o no serà!

És hora que les famílies fem un pas endavant i recollim el testimoni en la defensa de l'ensenyament de les mans dels mestres i professores dels països. No podem restar més temps de braços plegats acceptant passivament que la lluita laboral dels docents sigui l'únic ariet contra les retallades i els atacs a la llengua catalana a les aules.

Els intents d'encetar aquest camí a Catalunya són encara molt incipients. L'aparició de l'assemblea groga d'ençà del 15-M o l'intent de reactivació del MUCE a finals del curs passat, encara no han catalitzat una mobilització suficient de les mares i pares. No ens ha de fer por aprofitar la inèrcia de la "mareja verda" que a l'Estat espanyol acaba d'assolir una fita històrica: la convocatòria d'una vaga d'estudiants i famílies en defensa de l'educació pública, amb el suport del Sindicat de Estudiantes i de la CEAPA. Aquest és el camí. Fem-lo nostre també a Catalunya. Sumem al #180 no és espanyolitzar-nos, és conscienciar-nos! L'escola catalana serà pública... o no serà!